

LETNIK XXVIII, JANUAR-FEBRUAR 2020

Mir
1-2

Foto vir: Radiopostaja MIR Međugorje

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MEDŽUGORJE – ZDRAVILO PROTI MODERNIZMU V KRŠČANSTVU

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. decembra 2019

»Dragi otroci!

Prinašam vam svojega sina Jezusa, da vas blagoslovi in vam odkrije
svojo ljubezen, ki prihaja iz nebes.

Vaše srce hrepeni po miru, ki ga je vse manj na zemlji.

Zato so ljudje daleč od Boga in duše so bolne in gredo proti duhovni smrti.

Z vami sem, otročiči, da vas vodim na tej poti odrešenja,
na katero vas kliče Bog.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. januarja 2020

»Dragi otroci!

Danes vas kličem, da bi še več molili, dokler v svojem srcu ne občutite
svetosti odpuščanja.

V družinah mora biti svetost, ker, otročiči, za svet ni prihodnosti brez ljubezni
in svetosti, ker se vi dajete v svetosti in radosti Bogu Stvarniku,
ki vas ljubi z neizmerno ljubeznijo.

Zato me pošilja k vam.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

**TEMA MESECA: MEDŽUGORJE -
ZDRAVILO PROTI MODERNIZMU
V KRŠČANSTVU ...6**

INTERVJU (1. del)

Jelena Burazer:

Bog vedno odgovarja ... 13

SVETNIK 20. STOLETJA

Sv. Giovanni B. Piamarta ... 18

PRIČEVANJE

Marija - popolna sopotnica ... 23

VIDKINJA

Marija P. Lunetti za Slovence ... 26

MOLITEV

Približaj mi Besedo ... 30

POROMALI SMO

Križevac malo drugače ... 32

PRIČEVANJE

Vespo zamenjal za samostan ... 35

INTERVJU (2. del)

Jelena Burazer: Bog vedno odgovarja ...

38

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 41

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Marija je v Medžugorju v svojih sporočilih trikrat omenila **modernizem** kot nekaj, čemur se moramo postavljati po robu. Zato nam Primož Krečič v tokratni osrednji temi predstavlja vsebino tega pojma in njegovo pojavnost znotraj Katoliške cerkve. Dobro je to poznati in vedeti, kje imamo opravka s tem – da bomo zares ostali zvesti le Kristusu!

V tem mesecu Društvo prijateljev Medžugorja - Mir Slovenija organizira **romanje v Medžugorje**. Na to romanje ste povabljeni vsi, ki kdaj vodite, spremljate, duhovno oblikujete kakšno romanje. Ni pomembno, kolikokrat ste že vodili, lahko ste začetnik, lahko peljete skupino le enkrat letno – lepo povabljeni zraven! Naša želja je, da se čim širše poznamo in si med seboj pomagamo, po tehnični in/ali vsebinski plati. Zato lepo prosimo tudi vas, bralci/bralke, da o tem obvestite tiste, ki za to morda ne vedo, pa bi bili veseli take priložnosti. Informacije o romanju: Frane, 040/306-692.

Želimo vam, da bi se tudi s siceršnjim duhovno bogatim branjem, ki ga prinaša tokratna številka (dva intervjuja!), dobro pripravili na letošnji post in vstopili vanj z veselimi srcem!

Januar-februar 2020

3

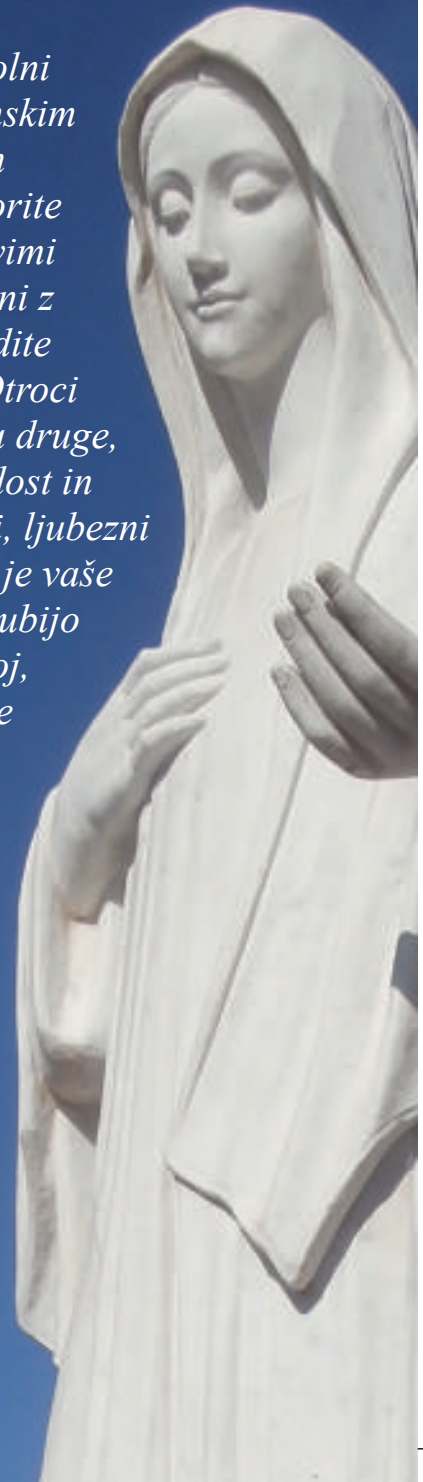
Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. decembra 2019

»Dragi otroci!

Ko gledam vas, ki ljubite mojega Sina, napolni moje srce milina. Blagoslavljam vas z materinskim blagoslovom. Z materinskim blagoslovom blagoslavljam tudi vaše pastirje, vas, ki govorite besede mojega Sina, blagoslavljate z Njegovimi rokami in ga toliko ljubite, da ste pripravljeni z radostjo storiti vsako žrtev za Njega. Vi sledite Njemu, ki je bil prvi pastir, prvi misijonar. Otroci moji, apostoli moje ljubezni, živeti in delati za druge, za vse tiste, ki po mojem Sinu ljubite, je radost in tolažba zemeljskega življenja. Če je po molitvi, ljubezni in žrtvi Božje kraljestvo v vaših srcih, potem je vaše življenje radostno in vedro. Med tistimi, ki ljubijo mojega Sina in se po Njem ljubijo med seboj, besede niso potrebne. Dovolj je pogled, da se slišijo neizgovorjene besede in neizrečeni občutki. Tam, kjer vlada ljubezen, se čas ne šteje več. Mi smo z vami. Moj Sin vas pozna in ljubi. Ljubezen je tista, ki vas bo privedla k meni in po tej ljubezni bom prihajala k vam in vam govorila o delih odrešenja. Želim, da bi vsi moji otroci imeli vero in občutili mojo materinsko ljubezen, ki jih vodi k Jezusu.

Zato, otroci moji, kamor koli greste, razsvetlujte z ljubeznijo in vero, kot apostoli ljubezni.

Hvala vam.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. januarja 2020

*»Dragi otroci,
vem, da sem prisotna v vaših življenjih in v vaših srcih. Čutim
vašo ljubezen, slišim vaše molitve in jih usmerjam k svojemu
Sinu. Toda, otroci moji, jaz želim biti po materinski ljubezni v
življenju vseh svojih otrok. Vse svoje otroke želim zbrati okoli
sebe, pod svoj materinski plašč. Zato vas kličem in vas
imenujem apostole svoje ljubezni, da bi mi pomagali.
Otroci moji, moj Sin je izgovoril besede "Oče naš", Oče naš,
ki si povsod, tudi v naših srcih, ker vas želi naučiti moliti z
besedami in čutenjem. Želi, da bi bili vedno boljši, da bi
živeli usmiljeno ljubezen,
ki je molitev in brezmejna žrtev za druge.
Otroci moji, dajte mojemu Sinu ljubezen do
bližnjih, dajte besede tolažbe, sočustvovanja in
dela pravičnosti svojim bližnjim. Vse, kar
darujete drugim, apostoli moje ljubezni, moj
Sin sprejema kakor dar. Tudi jaz sem z vami,
ker moj Sin želi, da vam moja ljubezen kakor
žarek luči oživi duše; da vam pomaga v
iskanju miru in večne sreče. Zato, otroci
moji, ljubite drug drugega. Bodite zedinjeni
po mojem Sinu, bodite Božji otroci, ki vsi
skupaj s polnim, odprtim in čistim srcem
izgovarjajo "Oče naš". In ne bojte se!
Hvala vam.«*

Foto: B. Petauer

TEMA MESECA

MEDŽUGORJE - ZDRAVILO PROTI MODERNIZMU V KRŠČANSTVU

Beseda modernizem je povezana z modernostjo, ki je sama po sebi nekaj dobrega, ker pomeni nove izzive in odgovore, da ostaneta življenje in misel živa. Zgoditi pa se more, da modernost pri tem zanemari povezanost s tradicijo, osnovne življenjske resnice ... ter se poda v čisto svoje razmišljanje in postane enostranska. Nobena enostranskost ni dobra in ne gradi življenja, vedno je treba skrb za sedanjost povezati z življenjsko poklicanostjo in prehojeno potjo, osebno in skupno. V katoliški misli modernizem pomeni teološke poglede, ki so nastali ob koncu 19. in na začetku 20. stoletja. To je enostranski in ne celovit nauk, ki se je prilagodil razmišljanju v

sodobnem svetu. Ta tok in njegovi misleci so želeli posodobiti krščansko misel, pa so ostali brez Presežnega in Božje milosti, njihovo izhodišče za vse je človek in njegov razum. V modernizmu se človek postavi na najvišje mesto, prepričan je, da mu ni treba upoštevati Boga, niti sprejeti Njegove resnice za kažipot razmišljanja ... Da lahko o vsem razmišlja sam in da more tudi odrešenje doseči sam. Pri tem mu pomagajo znanost, tehnika, filozofije, kultura, umetni svetovi, užitki. Misli, da bo prišel v blaženo večnost brez Kristusa in njegovega odrešenja.

Obsodba modernizma

Ta miselnost se je razvila zlasti v

krogu angleških in francoskih izobražencev, v njej je mogoče odkriti posledice framonstva in francoske revolucije. Na nekatere modernistične krščanske mislece je vplivala protestantska teologija in zlasti tūbingenska šola, ki je razvila zgodovinsko kritično analizo svetih besedil. Trdili so, da se je cerkveni nauk v zgodovini spreminjal in prilagajal razmeram. Tudi dogme in verske resnice so imeli za odsev časa in miselnosti, zato so bili prepričani, da se morejo spreminjati.

Izraz modernizem je uporabil papež Pij X., ki je v okrožnici *Lamentabili Sane*, 1907, ostro obsodil modernistične poglede na krščanstvo. Z njim je označil teološke tokove, ki so imeli racionalistični pristop do Svetega pisma, ter nove filozofije, ki niso priznale nadnaravnega in so gledale na dogajanje v družbi zgolj s posvetnega zornega kota. Isti papež je v okrožnici *Pascendi Dominici gregis* objavil protimodernistično prisego, ki so jo morali sprejeti škofje, duhovniki in kateheti, če so hoteli opravljati službo v Katoliški cerkvi. Prisega je ostala v veljavi do leta 1967.

Sodobni modernizem

Oče Livio poudarja, da je modernizem kot protikrščanski veter, ki močno in pospešeno piha že od francoske revolucije in postavlja pod vprašaj krščanski nauk o Kristusu in

njegovem odrešenju. Dejstvo je, da ta miselnost ogroža zaklad vere, ki ga je Cerkev ohranjala in razlagala na temelju razodetja. Danes se modernizem kaže v veliko širši luči kot ob koncu 19. stol. in na začetku 20. stol. Širijo ga ljudje, ki bi morali biti učitelji in se boriti za pristen krščanski nauk, pa so v tem obnemogli.

Papež Pij X. je poudaril, da modernizem ni zmota, saj ne poudarja določenega zmotnega vidika v krščanski veri in življenju, ampak nekako povezuje vse zmote, ko uči, da Jezus Kristus ni bil Božji Sin, da Sveto pismo ni navdihnjeno in da je Cerkev zgolj sociološka ustanova.

Bolj kot verska zmota je modernizem vrsta nevere, nekakšno posvętenje, pač po prepričanju, da so religije človeška stvaritev. Skriti namen modernizma je zavračanje krščanskega razodetja, ki temelji na Božjem razodetju. To je doseglo svoj vrh v Jezusu Kristusu, učlovečenem Božjem Sinu. Jezus Kristus ni preprosto človek, čeprav ga je hudobija pribila na križ in umorila. Vstajenje je razodelo njegovo presežnost in povezanost z Bogom. Božje milosti, ki se podarja, tudi ni mogoče razlagati zgolj na človeški ravni, prav tako ne smemo biti naivni glede hudiča, ki ni le simbol, ampak osebna hudobna stvarnost, ki uničuje vse, kar je resnično, dobro, sveto, lepo. To so resnice Božjega razodetja

in vere, ki smo jih prejeli od prejšnjih generacij in si jih ne moremo kar po svoje razlagati. Zato tudi zagovarjanje zdravega nauka ni verski fundamentalizem, kot menijo nekateri, ampak osnova za odprto verovanje.

Veliko škodo danes dela modernistični naturalizem, ki odpira pot religiji zemlje in se kot posvetnost širi med ljudmi, tudi med kristjani. Trdi, da je svet minljiv, da v njem ni ničesar, kar bi potrebovalo pobóženje, edini ventil v tem pogledu je užitek, ki ga potrošniško človeštvo časti kot trenutek srečanja z božanskim. Hud napad pa je Božje razodetje doživelo celo s strani razlagalcev Svetega pisma, ki so v iskanju prvotnih pomenov in zgodovinskih pričevanj zakrili njegov Božji temelj in razodetje. Sodobna svetopisemska misel je bolj celovita in upošteva Božje navdihnjenje.

Skratka, modernizem je razbijanje zaupanja in vere v Jezusa Kristusa. Zvesti verniki postajajo majhna skupnost in se morajo za svojo vero izpostavljati ter jo braniti. Za večje množice, ki modernizmu podlegajo, pa vse postaja negotovo, ni ne dobrega, ne slabega, ne minljivega, ne neminljivega, ne pravičnega in ne nepravičnega. To je korak v ateizem, ki noče videti prisotnosti Boga in Njegovega razodetja v svetu. Ideološkemu ateizmu se v zadnjem času pridružuje ekonomski in

praktični ateizem.

Temu lahko rečemo antropološki zasuk v glavah ljudi: na mesto Kristusa stopi človek. Ta osamosvojeni človek hoče zasesti poganski panteon in uničiti vsako religijo, in sicer z ukinjanjem nadnaravne razsežnosti (zanikanje nadnaravne in nesmrtni duše), tako da človek postane zgolj element narave – in se potem tako tudi obnaša. Brez duhovne duše ljudje postanejo kot živali. Čeprav modernisti govorijo o dostojanstvu človeške osebe, pa z zanikanjem duše/duha človeka zožijo na njegovo materialnost. S tem tudi padejo varovala življenja in njegova vrednost. Kdor zavrže vero v Boga Jezusa Kristusa in Stvarnika nebes in zemlje, ne ve, kakšna bo njegova prihodnost, nima cilja, ostane mu le strah.

Modernizem steguje svoje lovke tudi na področje morale, liturgije, preučevanja Svetega pisma in zakramentov. Posebno polje modernizma so religije, ki naj bi bile vse na isti ravni in kot take vse enako sprejemljive.

Tokovi, ki zavračajo učlovečenje krščanstva

Poleg modernizma je še ena nevarnost: določeni krogi namreč zavračajo vsako obliko učlovečenja krščanstva ('aggiornamento', papež Janez XXIII.) v konkreten

zgodovinski čas. Krščanska misel in kultura temeljita na Kristusovem učlovečenju in poveličanem delovanju v Svetem Duhu. Pogledi tistih, ki to zavračajo, pa bežijo stran od današnjega sveta, so polni strahu, to pa je daleč od evangelija in krščanskega nauka, še bolj pa astronomsko daleč od evangelizacije, ki je temeljno gibalo krščanske duhovnosti in življenja v Cerkvi. V današnjem času tako ne manjka gurujev, ki oznanjajo zapiranje pred svetom in časom ter se zavzemajo za ponovno vzpostavljanje krščanske prakse, kot je bila v prejšnjih stoletjih! Strah jih je iskrenega srečanja s časom in z njegovimi izzivi. Kristusa pa ni bilo strah soočenja z judovsko religijo, svetega Pavla ni bilo strah odprtega nagovora tedanje grške in rimske kulture ... Sveti Janez nas lepo uči, da ljubezen premaga strah (1 Jn 4), zato so

tradicionalistična spogledovanja nazaj v 'lepe čase trdnih pravil v svetobežnem krščanstvu' prav tako herezija kot mnoge druge.

Pečat bogočloveškosti

Stojimo torej pred velikim izzivom ohranjanja in razvijanja pristnega krščanskega nauka na vseh ravneh življenja ter uravnovešenega odnosa med človeškim in Božjim. Kristus se mora učlovečiti v tem času in okoliščinah, v tem času mora živeti Cerkev, morajo se deliti zakramenti in dajati sadove svetosti. Pameten gospodar prinaša iz svojega zaklada staro in novo. (Mt 13,52). Krščansko oznanilo ni javno mnenje, tudi niso uvidi nekih religioznih ljudi, ki morejo spreminjati svoje izkušnje glede na okoliščine. Poudarki se lahko nekoliko spreminjajo, temelj pa ostaja isti: stvarjenjska bogočloveškost in odrešenje, ki ga je

izboril Jezus Kristus in ga deli Cerkev. Skozi različne čase ostaja ena sama resnica, ki je oseba, Jezus Kristus, Odrešenik. Modernizem in slepi tradicionalizem pa zavestno sejeta dvom o Jezusovi bogočloveškosti. Zanje Bog je, vendar je oddaljen, lahko je tudi v obredih in tradicijah, vendar brez časa in milosti. Kristus pa ne more biti le dober človek in Cerkev ni le svetna ustanova, ki povezuje vernike. Drugi vatikanski koncil je mojstrsko povezal obe razsežnosti in pokazal, da vodi v herezijo vsaka enostranskost v krščanskem nauku, duhovnosti in življenju.

Evangelizacija na temelju zdravega nauka

Marijina prikazanja v sodobnem svetu moremo razumeti kot učinkovita sredstva za ohranitev celovitega krščanskega nauka, ki more nagovoriti ljudi v tem času in okoliščinah. Ko je Marija poklicala k molitvi, zvestobi in postu, je s svojo prisotnostjo dvignila pogled vidcev k večnosti in h konkretnemu življenju. S sporočili in pogovori je okrepila trdnost njihovega verovanja, zlasti glede Jezusa Kristusa in večnega življenja. Povabila jih je k sveti maši in vsakdanjemu prebiranju Svetega pisma. Njena sporočila so vsa skladna z razodetimi resnicami. S temi spodbudami je začela obsežno delo evangelizacije. Zdrav celovit nauk,

Foto: <https://riseupministries.org>

zakoreninjen v življenje časa in kulture, okrepljen z osebno izkušnjo, je hrana za duhovno lakoto sodobnega človeštva.

Marija je trikrat omenila modernizem

V svojih sporočilih je Marija trikrat izrecno omenila modernizem kot tok mišljenja in delovanja, ki je usmerjen proti veri v Kristusa in duhovnemu življenju v Cerkvi. V njem vidi staro prevaro, ki želi priversti človeštvo k neveri in uporabi Boga. Opozorilo Kraljice miru želi povedati, da smo stopili v odločilno obdobje dopolnitve zgodovine.

Pomenljivo je, da je Marija pri treh sporočilih omenila satana, ki z obljubo posedanja vere dejansko razbija zaklad vere in ljudi nagiba k neveri. Zato so Marijine besede odločne in zarežejo kot oster meč:

»Ampak tudi hudič ne spi in preko modernizma vpliva na vas in vas vodi na svojo pot. Zato, otročiči, v ljubezni do mojega Brezmadežnega srca, nadvse ljubite Boga in živite po Njegovih zapovedih. Tako bo vaše življenje imelo smisel in na zemlji bo vladal mir.« (25. 5. 2010) V tem sporočilu je nekaj podobnega tistemu, kar se je dogajalo v vrtu Getsemani, ko je Jezus trpel za grehe sveta, izbrani apostoli pa so spali. Kmalu zatem je prišel Juda, ki je s poljubom izdal Gospoda (Mr 14,32–46).

Satan navdušuje vernike z modernizmom, da bi jih odvrnil od Jezusovega odrešenja, da bi izgubili vero Vanj in ne bi hodili po poti večnosti. Ni dovolj bedeti pred sovražnikom, ki želi oropati našo hišo, nevarnejši je tisti volk, ki se obleče v ovčjo kožo, da lažje kolje ovce (Mt 7,15). Treba je povleči meč resnice in pogumno stopiti v boj, ki se odvija okrog nas. Marija pravi: »Vi, otročiči, molite in borite se proti skušnjavam in vsem zlim načrtom, ki vam jih ponuja hudič preko modernizma. Bodite močni v molitvi in s križem v rokah molite, da vas zlo ne uporabi in ne zmaga v vas. Jaz sem z vami in molim za vas.« (25. 3. 2015) Zmota modernizma in njegova zavajajoča privlačnost ni lahko prepoznavna. Pod pretvezo posodabljanja vere in prilagajanja se kaže premeteni načrt hudobnega duha, ki želi uničiti zaupanje in

trdnost vere.

Še bolj pretresljivo je sporočilo Kraljice miru, ki vidi, kako se širi zavajajoči načrt, ki za zanikanje vere obljublja človeško vladanje nad svetom. »Satan je močan in vas želi vse obrniti proti Bogu in vas vrniti na vse tisto, kar je človeško, in v srcih uničiti vsa čutenja do Boga in Božjih stvari. Vi, otročiči, molite in se borite proti materializmu, modernizmu in egoizmu, ki vam jih svet ponuja. Otročiči, vi se odločite za svetost, jaz pa s svojim Sinom Jezusom posredujem za vas.« (25. 1. 2017) Marija je jasno razkrila načrt hudobnega duha: uničiti in izriniti iz človeških src vsako senco nadnaravnega (modernizem), postaviti človeka na mesto Boga (egoizem), postaviti minljivo in prazno na mesto večnega (materializem). Zadnji in temeljni namen hudobnega duha je postaviti človeštvo proti Bogu, Cerkvi, Kristusu. Kot da ni ničesar nad človekom, ne resnice ne avtoritete, ki bi jo moral spoštovati in se po njej ravnati.

Okrepiti vero in krščansko mišljenje

Vera je temelj, na katerem Marija vzgaja vidce in po njih ves svet. Na Portugalskem je napovedala, da bo tamkajšnje ljudstvo ostalo pod posebnim Božjim varstvom, če se bodo ohranjale dogme vere. Tudi za

nas velja, da je vera temelj vsega, zlasti blagoslova in življenja ljudi. Treba je ohranjati zaklad vere in ga posredovati naprej. V Kibehu (Afrika) je Marija poudarila, da danes ljudje jemljejo vero preveč na lahko in ne živijo po njej kot po drugačni poti od one, ki jo ponuja svet. Krščanstvo kaže izkušnjo Kristusa na križu, ki prinaša pobudo duha in ljubezni, da se ni mogoče prepustiti apetitom mesa in slepim užitkom. Za to je potrebna budnost in živost. Sveti Pavel se je ob koncu življenju veselil, da je ohranil vero in izbojeval dobri boj. (2 Tim 4,7) To je življenjski uspeh. Velik napor je ohraniti krstno milost, a tudi če pademo, imamo dar odpuščanja in spovedi, ki nas ponovno obleče v krstno milost ter svobodo.

Marija nas v Medžugorju spodbuja, da bi živeli v moči našega krsta in

okrepili svojo vero v Jezusovo odrešenje po poti ljubezni. Naše misli in čutenja neprestano napada pogansko javno mnenje, mediji in potrošništvo delajo naše duše brezčutne, da ne vidimo nevarnosti greha in ne mislimo s svojo vestjo. Hodimo po svetu brez ognja vere in zaupanja v Boga. Ne smemo se prepustiti pandemiji praktičnega ateizma. Družba ne podpira življenja po veri, ampak ga neprestano stavi pred preizkušnjo. Ne moremo pristati na pravljice in enostranske poglede, ki jih širi liberalno potrošništvo. Svet drsi v temino in brezizhodnost. Zato je tako pomembno premišljevati Sveto pismo, moliti in črpati ljubezen iz svete evharistije. Pot župnije je kot obramba, tu Sveti Duh zbira vernike, da se podpiramo in moremo boriti.

Primož Krečič

Foto: <https://i2.wp.com/www.irishcatholic.com>

INTERVJU 1. del

JELENA BURAZER

Bog vedno odgovarja na hrepenenja našega srca

Čeprav je od zadnjega Marijinega dne v Velesovem minilo že več kot pol leta, si ne moremo kaj, da ne bi še nekaj pozornosti namenili naši takratni gostji, ki nas je s svojim osebnim pričevanjem močno nagovorila. Ko objavljamo intervju z njo, se ji še enkrat iskreno zahvaljujemo, vas, dragi bralci, pa že sedaj obveščamo, da bo letošnji Marijin dan v soboto, 13. junija 2020, ponovno v Velesovem. Že zdaj ste prisrčno vabljeni!

Jelena, prosimo, da se najprej na kratko predstaviš našim bralcem.

Sem Jelena Burazer, rojena Vasilj, iz Medžugorja. Rodila sem se in odrasla v Sarajevu. Tja so se starši preselili iz Medžugorja, išoč boljše življenjske razmere. Medžugorje pa je kljub temu ostalo del našega življenja in tja smo se zelo radi vračali.

Sem poročena, moj mož Mičo je iz Šibenika, imava dva že odrasla sinova, starejši je poročen in pričakuje prvega otroka. Živimo vsi skupaj v naši družinski hiši v Medžugorju. Po poklicu sem psihologinja in pedagoginja. Delala sem kot psiholog v različnih ustanovah. Lahko rečem, da me je najbolj obogatilo delo v Majčinem selu, natančneje v skupnosti za odvisnike Usmiljeni Oče, kjer sem kot prostovoljka delala polnih 7 let. Zdaj se bolj posvečam lastni družini.

Zaradi česa si se odločila za prostovoljno delo v skupnosti za odvisnike?

Z volonterskim delom v svoji stroki sem se želela vsaj malo zahvaliti Bogu in Mariji za vsako milost, ki sta jo podarila moji družini. V družini, v kateri sem rojena, se je hvaležnost

Bogu izkazovala z deli usmiljenja do ljudi v stiski. Tako smo pogosto dali prenočišče sorodnikom in prijateljem pa tudi neznancem (po priporočilu naših bližnjih), ki so prišli v Sarajevo v različnih potrebah: na zdravljenje, šolanje ali v službo. Pri nas je bil prostor za vsakega.

Kar je oblikovalo mene, sem želela prenesti tudi na svoje otroke. Želja se mi je uresničila »slučajno«, ko je p. Svetozar Kraljević prišel blagosloviti naš dom. Povabil me je, naj pomagam fantom, odvisnim od droge. V tem sem videla Božji odgovor na hrepenenje srca in še enkrat sem se prepričala, da naključij ni. Bog vedno odgovarja na hrepenenja našega srca, vprašanje je samo, s koliko vere in želje prihajamo pred Njega in koliko smo

pripravljeni čakati ali trpeti, če je potrebno.

Kako so nate vplivale zgodbe mladih odvisnikov? Kaj so tebi osebno povedale? Kako ti je to delo pomagalo pri osebni in duhovni rasti?

V skupnost sem vstopila z veliko ljubeznijo, pa tudi radovednostjo in to delo me je obogatilo. Življenjske zgodbe teh mladih so mi pomagale, da drugače gledam svoje življenje, da sem še bolj hvaležna Bogu za vse; pokazale pa so mi tudi to, da je zdrava tista družina, ki ima za svoj temelj Boga. Vse naše »zgradbe«, ki niso utemljene na Kristusu kot vogelnem kamnu, se prej ali slej zrušijo. To se je zgodilo tudi meni, ker nekaj, kar je lepo navzven, ni vedno lepo tudi od znotraj.

Ljudje pogosto skrbimo za lep videz, v sebi pa smo nesrečni. Za resnično srečo je potrebno tisto, kar je rekel Jezus: »Resnica vas bo osvobodila.« Bog pa je edina resnica.

Moram še poudariti, da sem od teh ljudi, ki so dejansko z roba družbe, prejela največ spoštovanja, morda celo več kot od bližnjih. Njih, ki so spoznali zlo stran življenja, je lažje navdušiti za Boga in ljubezen kot mnoge tiste, ki živijo »pravilno«.

Naučili so me, da vedno znova premišljam svoje življenje, da je sprememba mogoča, če si z Bogom, ne glede na to, kako nizko si padel, predvsem pa, da nobenega človeka ne smemo odpisati, ker je dragocen v Božjih očeh. Ne mi, ampak Jezus Kristus je prelel svojo kri za vsakega

človeka in vsakega želi rešiti. Zato tudi jaz želim v vsakem človeku, ljubem ali manj ljubem, gledati trpečega Kristusa. To mi pomaga, da premagam človeški odpor. Kdo torej komu pomaga? Rekla bi, da je pomoč vzajemna ... in vedno je tako, ker nas Boga daje skupaj, da bi se lahko učili drug od drugega. Vsak človek s svojim življenjem nam je lahko v poduk, če le nismo vzvišeni in če smo se pripravljani učiti. Bogu hvala za leta služenja v tej skupnosti. Mnogi od fantov so si ustvarili družine, še vedno pa molim tudi za tiste, ki niso uspeli. So kot moji sinovi, ki mi jih je Bog zaupal.

Že dolgo živiš v Medžugorju. Zunanja podoba kraja se ves čas zelo spreminja. Kaj pa ljudje, župljani župnije Medžugorje? Kako pa romarji? Se tudi kaj spreminjajo?

Ne moreš priti v Medžugorje, ne da bi te spremenilo. O tem sem prepričana. Težava je v tem, da ljudje pričakujejo takojšnje spremembe; če jih ni, se obnašajo, kot da jih ni ali jih ne bo. Imamo premalo vere. Bog je zelo potrpežljiv z nami, ker je Njegova ponudba prebogata, da bi jo človek zmogel naenkrat sprejeti. Zato gre Bog z nami počasi, korak za korakom ... Poseje seme in ga obilno blagoslavlja, da bi raslo ... In tudi če mi tega ne dojemamo, svojega blagoslova ne zmanjšuje. Njegovo bistvo se zaradi naše nevere ne

spremeni. On ostaja isti, zvest obljubam.

Poglejmo Marijo, ki vztrajno in ljubeznivo ponavlja svoj klic, tudi če ne odgovorimo nanj, kot je treba. Ona se ne jezi, kot se mi, če nas ne poslušajo. Včasih me je sram, ko nas še naprej ljubeznivo in ponižno kliče »Dragi otroci!« in zaključi s »Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu.« Tega še nismo storili. Iz lastnih izkušenj lahko rečem, da sem dolgo živela žejna polega izvira, dolga leta je nisem ne slišala ne razumela. Poznam človeka, ki je veliko let vozil ženo in taščo v Medžugorje v cerkev, sam pa je med tem sedel v gostilni in se posmehoval. Nekoč pa je vstal in po 30 letih skrivaj odšel k spovedi. Tam sem ga spoznala, ko sem tudi sama čakala, da pridem na vrsto. Strah ga je bilo in dobesedno sem ga porinila noter. Ven je prišel presrečen.

Želim povedati, da vsak, ki je prišel v Medžugorje, išče Boga (čeprav se zdi, da je prišel zaradi drugih razlogov). Bog vedno odgovarja in poseje seme. To seme bo vzklilo ob pravem času, to verjamem, ker ima vsak človek svoj čas zorenja. Mi moramo le verovati v Božjo vsemogočnost ter moliti in se postiti za spreobrnjenja – kot prosi Marija. S tem postajamo apostoli Njene ljubezni.

Omenila si, da imaš otroke. Kako ti svoje otroke vzgajaš v veri?

Pogosto se starši pritožujejo, da je težko vzgajati otroke v veri. Težko je takrat, ko starši ne živijo tistega, kar govorijo; ko otroci vidijo to nedoslednost, se uprejo. Verjamem, da sva z možem bila otrokom dobra šola v duhovnosti, pa ne zato, ker bi bila popolna, ampak zato, ker sva vztrajna in pripravljena vedno začeti od začetka.

O Bogu sta najprej slišala od mene. Zapomnite si, nikoli ni prezgodaj začeti govoriti o Bogu. Seme se seje zgodaj, če ne vzklije, kot smo pričakovali, bo vzklilo takrat, ko bodo prave razmere zanj. Če se vam zdi, da so se otroci oddaljili od Boga, se nič ne bojte, če ste postavili temelje vere. Vrnili se bodo k temeljem, ko se bo tisto, kar so zgradili brez Boga, začelo rušiti. Problem je takrat, ko se nimajo k čemu vrniti, ker ni bilo nikogar, ki bi jim dal Boga. Naši otroci so imeli za pričevanje naše slabosti, skozi katere se je razodevala Božja moč. Težave so in bodo, naš uspeh pa je to, da smo se odprli Bogu, ki sedaj deluje po nas. Mi smo se iz teh življenjskih lekcij naučili, da je resnična ljubezen, sreča samo tista, ki je preizkušana v trpljenju. Ostali smo skupaj, trdno zbrani okrog Boga. Bogu hvala.

Marija nam ponuja »pet kamnov« za boj proti zlu. Kako jih živiš ti sama, kako jih živite v družini?

Sedaj lahko z veseljem rečem, da jih živimo ... Iskreno rečeno, nismo se

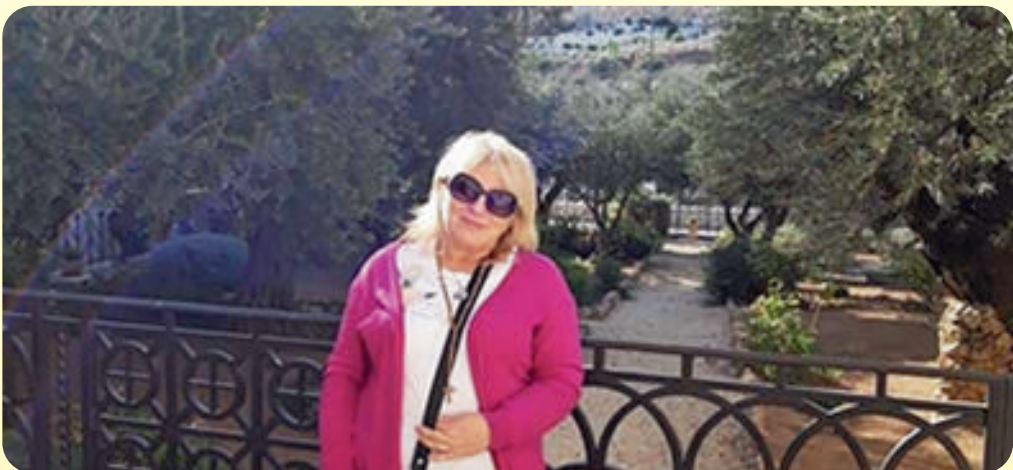
takoj odzvali Marijinemu klicu, čeprav smo živeli v Medžugorju. To je dokaz, da sam kraj iz nas ne naredi svetnikov. Mi smo sicer bili verniki, vendar le z usti in tako, da smo v cerkev hodili iz navade. Na vhodu v cerkev smo Jezusa »oblekli«, ko smo jo zapuščali, smo Ga spet »slekli«, naša življenja pa so ostajala nedotaknjena, dokler nas ni doletel križ. Znana je misel: »Če ne sprejmeš Jezusa kot učitelja, ga boš sprejel kot zdravnika; če ga ne sprejmeš kot zdravnika, ga boš kot pogrebnika.« Hvala Bogu, dali smo se poučiti, na težji način (preko križa), pa vendar. Marijinih pet kamnov je postalo del našega življenja. Molitev v družini, redna spoved, sveta maša, post in branje Svetega pisma so naša vsakdanja praksa. Seveda je bil potreben čas, da je to v polnosti zaživelo ... Nekateri sprašujejo, zakaj se Marija tako dolgo prikazuje in zakaj ponavlja vedno isto. Odgovor so naša življenja: ne

poslušamo je in ne živimo tako, kot nas prosi.

Se ti zdi, da ljudje dovolj molimo? Kaj pa ti, kako si organiziraš svoj čas, da imaš tudi čas za molitev?

Moj dan se začne z zahvalno molitvijo za še en dan, ki mi ga je daroval Bog zato, da ga preživim z bližnjimi in da še kaj izboljšam. Hvaležnost je pomemben člen veselja do življenja. Če nam je vse dobro, ki ga imamo, samo po sebi umevno, potrebujemo vsak dan nekaj novega, da nas bo izpolnilo in razveselilo. Taka pričakovanja pa niso realna. Ker se ne izpolnijo, ljudje postajajo nesrečni, nezadovoljni, nepripravljeni na trpljenje in slepi za veliko dobrega, ki ga že imajo (ob tem, da niti ne pomislijo, po čigavi »zaslugi« je tako, in da hkrati mnogi marsičesa nimajo). Zdravilo za vse to je hvaležnost, ki jo je zato treba »vaditi« vsak dan.

(Nadaljevanje na str. 39)

SVETNIK 20. STOLETJA

**SV. GIOVANNI B.
PIAMARTA (1841–1913),
*vzgojitelj mladih***

»Svetniki ne živijo samo v Bogu, ampak še naprej živijo v svojih delih, v svojih naukih, v spominu tistih, ki so jih srečali, in v srcih tistih, ki so jim koristili.« (Pier Giordano Cabra)

Dobrih 400 km poti iz Ljubljane nas pripelje do prestolnice najbogatejše italijanske regije Lombardije. Brescia je za Milanom drugo največje mesto te pokrajine in tretje največje italijansko industrijsko središče. Danes šteje okrog 200.000 prebivalcev.

V letu 1841, ko se je 6. septembra rodil deček Giovanni Battista Piamarta, je mesto štel nekaj več kot 30.000 prebivalcev in je bilo pod avstrijsko oblastjo. Župnija sv. Favstina in Jovita (brata mučenca iz 2. st.) je bila ena najbolj naseljenih v mestu in si je s tem zaslužila tudi eno največja cerkva, v kateri je bil kmalu po rojstvu krščen Giovanni.

Družina je bila revna, oče je bil brivec, dedek čevljar, mati pa pobožna ženska. Bili so ena tistih družin, ki so živle v zaprtih majhnih kočah, v priljubljeni sosedi z ozkimi ulicami, katerih skupno stičišče je bila župnijska cerkev. Dečki, tudi Giovanni, so se tam igrali in lovili po cestah in mostovih nad reko Garzo, ki je takrat še prosto tekla po mestu.

Iz Giovannijevega otroštva je znano tole: nekega večera je mati skuhala grahovo juho z rižem, fant pa je odločno odrinil svoj krožnik in izjavil, da tega ne bo jedel. Mati je krožnik odnesla in mu juho spet prinesla zjutraj, tokrat hladno. Fant je še vedno vztrajal, da ne bo jedel, a

tudi mati ni popustila. Kasneje se je Giovanni vdal, prosil odpuščanja in juho pojedel. Kot duhovnik je dejal, kako hvaležen je svoji materi, ki ga je z razsvetljeno ljubeznijo naučila paziti na svojo trdovratno naravo.

Družino je kmalu prizadela smrt Giovannijeve starejše sestre, še huje pa mamina smrt v njegovem devetem letu. Za njegovo izobrazbo je tedaj poskrbel dedek.

Bil je priča raznim zgodovinskim dogodkom: neuspelemu uporu proti avstrijski nadvladi, številnim streljanjem, bombnim napadom, smrtni kazni Tita Sperija, obisku cesarja Franca Jožefa in cesarice Elizabete ... Videl je slavnostne sprejeme Garibaldija in Vittoria Emanuela II., ki je kmalu postal kralj Italije. Leta 1859 sta se ta dva junaka odločila za bitko proti cesarju. V surovih bojih, ki so odločili o usodi

Brescie in Lombardije, je bilo več kot 35.000 ranjenih pripeljanih v Brescia. Meščani, med njimi tudi 18-letni Giovanni, so se organizirali in skrbeli zanje. Dogodki med 1848 in 1895 so bili odločilni za zgodovino Italije, zaznamovali pa so tudi življenje bodočega svetnika. Prepoznaval je potrebe in velike probleme svojega časa ter dajal odgovore iz evangelija, ki veljajo tudi za današnji čas.

Leta 1860 je začel svoje bogoslovno usposabljanje v škofijskem semenišču, 24-leten je bil posvečen za duhovnika. Carzago Riviera je bila njegova prva župnija, nato se je preselil v Bedizzole in nato postal župnik v cerkvi sv. Aleksandra v Brescii. Tu se je začela njegova skrb za mlade, ki so prihajali v mesto, da bi našli zaposlitev in so bili sirote, brez imetja. Revni in brez prave usmeritve, izobrazbe in vodstva bi

Januar-februar 2020

19

zlahka končali na ulici. Oče Giovanni Piamarta pa jim je želel približati vrednote življenja, deliti znanje, odpreti njihova srca za dobrodelnost in Božje delovanje. V mlade je polagal upanje, jim izkazoval zaupanje ter verjel v njihove sposobnosti in voljo. Ko je dobro spoznal mlade, je vedel, da jih najbolj skrbi njihova prihodnost, a da pri tem ne gre pozabiti sedanjosti. Zato je rekel, da je mladim mogoče govoriti o prihodnosti, če jim ne preprečijo biti mladi. Zato je poskrbel tudi za njihov prosti čas, poudarjal umetnost, glasbo, gledališče in hkrati uvajal delo z delavnicami in izobraževanji. Ta njegova miselnost nas navdihuje tudi v sodobnem svetu.

3. decembra 1866 je odprl institut Artigianelli – za delo, družino in družbo mladih. Kasneje je ustanovil tudi kmetijsko šolo v Remedellu, založniško družbo Queriniana, Kongregacijo presvete nazareške družine in Kongregacijo ponižnih Gospodovih služabnic. Njegov institut je obrodil sadove tudi v drugih delih sveta, saj danes obstaja tudi v Mozambiku, Braziliji, Angoli in Čilu. Ko so ga spraševali, kako lahko zdrži takšen tempo, je odgovoril: *»Če se je povečal tempo, se je povečala tudi molitev in tako človek zmore delati še več in še bolje.«*

Kar ga je v modernem svetu najbolj prizadelo, je bil čas, ki je bil odvzet

za molitev. Sam je vsak dan zgodaj vstajal, da je lahko skoraj tri ure preživel v molitvi, predno se je začel ukvarjati z vsemi ostalimi stvarmi: ekonomskimi in organizacijskimi težavami, izobraževanji, delavnicami, hrano, kmetijstvom, poučevanjem, pridiganjem ... Njegov moto pa je bil: *»Tudi medtem ko delaš, lahko moliš in vse svoje delo izročaš Bogu.«* Temelj za vse ostalo pa: ***»Če molite, lahko razumete, kaj hoče Gospod od vas, če ne molite, lahko zamenjate svojo voljo z Gospodovo voljo. Če molite, boste imeli moč ostati zvesti poslanstvu, ki vam ga je zaupal Gospod, če ne molite, boste delali nekaj, kar bo prilagojeno vašim željam.«***

Leta 1910 je zbolel. Z naslednikom in ustreznimi navodili je poskrbel za nadaljevanje svojega dela. Umrl je 25. aprila 1913. Papež Janez Pavel II. ga je razglasil za blaženega 12. oktobra 1997, papež Benedikt XVI. pa 21. oktobra 2012 za svetnika. Goduje na dan svoje smrti 24. aprila.

Čudež za razglasitev za blaženega

14. februarja 1988 se je Bruno Cocchetti, enajstletni deček iz Brescie, odpravil v šolo. Ko je prečkal cesto, ga je zbil avto. Imel je hudo poškodbo obraza in takoj je izgubil zavest. Odpeljan je bil v bolnišnico v Bresci. Stric duhovnik Ettore Pelati je prosil svojega prijatelja zdravnika in nevrokirurga dr. Gandolfinija, naj pregleda njegovega nečaka. Ko ga je zdravnik videl, je takoj vedel, da je njegovo zdravstveno stanje kritično: bil je v komi, dihal je le s pomočjo respiratorja. Rekel je, da lahko le čudež reši tega dečka. CT-slikanje glave je bilo izvedeno takoj, prav tako tudi ostale preiskave. Pokazale so hude poškodbe možganov s krvavitvami in znake endokrine hipertenzije. Operativni poseg ne bi ničesar izboljšal. Po približno šestih urah se je dečkovo stanje še poslabšalo in postalo brezupno zaradi poškodb možganskega debla. Dr. Gandolfini, ki je bil že priča takšnim situacijam, je vedel, da sta le še dve možnosti, smrt ali počasno okrevanje

z resnimi nevrološkimi in psihičnimi posledicami, kar je pojasnil tudi staršem in sorodnikom.

Stric duhovnik pa je prosil vse, naj se mu pridružijo pri molitvi devetdnevnic k duhovniku Giovanniju B. Piamarti. Molili so v kapeli, kjer je pokopan Piamarta, v Brunovi župnijski cerkvi in v kapeli bolnišnice.

Česar ni zmogla medicina, je zmogla molitev. Na zdravnikovo začudenje je v naslednjih štiridesetih urah pacient okreval vse do popolnih življenjskih sposobnosti, brez kakršnihkoli motenj ali posledic. Zdravnik je bil presenečen in začuden. Moderne tehnike omogočajo, da se življenje v takšnih primerih reši, a s težkimi posledicami. V tem primeru pa je bila ozdravitev nenadna, hitra in popolna. Zdravnik je pregledal potek podobnih primerov od leta 1970 dalje in ugotovil, da takšne poškodbe, klinično gledano, niso v celoti ozdravljive. V primeru tega enajstletnika pa se je zgodilo nekaj, česar znanost ne more pojasniti. Šestdeseti dan po strašni nesreči je Bruno prišel nazaj v šolo, popolnoma

zdrav! Ta čudež je duhovnika Giovannija Piamarto ponesel med blažene. Čudež je bil preučen in dokazan do leta 1990, Urad za čudeže pa ga je 7. junija 1996 razglasil kot Božji poseg pri ozdravljenju Bruna, ki se je zgodil po priprošnji Giovannija B. Piamarte.

Iz spisov svetega Giovannija B. Piamarte

Naše življenje je na trenutke podobno vinogradu, ki ga že obira sto rok. No, hočemo Bogu, ki je naš gospodar in gospodar, dati tiste štiri grozde, ki so ostali tam pozabljeni? Ne posnemajte izgubljenega sina, ki se slabo

oblečen, z dolgo brado, z razmršenimi lasmi, suh, sestradan vrne k očetu, ker sam vidi, da je zapuščen od prijateljev in sveta. Zato tudi pravi: "Nisem vreden, da bi se imenoval tvoj sin!". Namesto tega bodite kot tisti, ki Gospodu lahko reče: "Zgodaj sem ti začel služiti ... Ja! Nekajkrat sem padel, a se spet postavil na noge. Kar ponujam, je malo: a stalo me je veliko, ker so moji prvi sadeži. Nisem čakal, da me bo svet zapustil, da bi ti služil, ampak sem jaz zapustil svet »

Molitev: Usmiljeni Bog, svetemu Giovanniju B. Piamarti, duhovniku, si podelil luč modrosti, da je vzgajal mlade h krščanskemu življenju pri delu, v družini in družbi. Pomagaj tudi nam, da bomo po njegovi priprošnji mogli živeti in delati kot on, v zaupljivi ljubezni do Očeta, in da bomo čutili moč njegove podpore na poti do večnega veselja. Po Kristusu našem gospodu. Amen

Pripravila: Klavdija Jurišić

Vir:

<http://sangiovannipiamarta.blogspot.com>

Viri slike:

<https://www.bresciaoggi.it>

<https://anastpaul.com/2019>

<https://anastpaul.files.wordpress.com>

<http://sangiovannipiamarta.blogspot.com>

PRIČEVANJE

MARIJA - POPOLNA SOPOTNICA

V litanijah Matere Božje opevamo premnoge njene lastnosti. Ona nas spodbuja, da ji sledimo, nas opogumlja, da zmoremo premagati vse vzpone. Z njeno pomočjo zmoremo slediti Božji ljubezni, ki nas vabi, da zlezemo s kavča, obujemo čevlje in gremo po svetu oznanjat Njegovo slavo. Marijo ljubimo, ona je naš vzvišeni ideal.

Ob molitvi Angel Gospodov pa se vedno znova zgane moje srce. Njeno življenja je bilo vse prej kot lahko. Okoliščine, v katerih je ona zmogla reči svoj »Fiat, zgodi se!«, so bile take, da so zahtevale osebno odločitev, njen odgovor, ki ga je angel prenesel nebeškemu Očetu. Tako so bile vse prej kot podobne našemu sodelovanju, ko molimo

litanije (pogosto pred Najsvetejšim) in vzklik »prosi za nas« ponavljamo dostikrat kot iz navade, morda celo z nekoliko naveličanosti. Pa si mislim, ali se še kdo zdrzne ob misli, da je Marija močna žena, ki je morala zdržati mnoge pritiske, nasprotovanja in srečno bitje srca verjetno mnogokrat utišati samo na preživetje. Morala je zdržati.

Naša družba danes ni nič kaj prizanesljiva. Trdimo sicer, da smo bolj kulturni in manj zapeti kot nekoč, pa bi težko temu pritrdila. Še preradi druge obsojamo in krivimo, iščemo, kdo je odgovoren, vse zreduciramo ne nekaj želja iz reklam, vsi vemo, kako bi nekaj moralo biti, in vsi se bojimo, kaj bodo pa ljudje rekli. Ne dovolimo niti sebi niti

drugim izkusiti vseobsegajoče izkušnje Božje ljubezni. Tudi v sončnem jutru mnogokrat težko iztegnemo roke in objamemo prihajajoči dan s hvaležnostjo. Mi smo še najlažje hvaležni za nazaj, za najprej pa veliko težje. Ravno tu pa nas Marija uči njenega »Fiat!« in ne nazadnje otroške radovednosti: »Kako se bo to zgodilo...?«

Z možem imava štiri odraščajoče otroke, vsak je popolnoma poseben in nadvse dragocen. Kadarkoli jih pogledam, se vzradostim, kako le je mogoče, da so štirje tako čudoviti otroci prav najini. In verjamem, da se tako kot jaz počuti prav vsaka mamica vsakega otoka. In to veselje materinstva nam je podarjeno že od nekdaj. Mamice preprosto imamo takšen »program« v srcu, da brezmejno ljubimo svoje otroke, za vedno.

Starejši sin je ob koncu pubertete, družba ga je zvalila v svet navidezne samostojnosti, pomembnosti, nizanja uspehov in kar je podobnega, za vero in molitev mu ni dosti ali pa skoraj nič mar. Drži se družinske molitve pred jedjo, ob čem drugem se le nasmehne. To je obdobje, pravijo, ki mine. Naj mine in se v Božjem času dopolni, si mislim. Marija pri Bogu prosi za vsakega krščenega, sem nekoč slišala pri neki pridigi, ki me je nagovorila. »Res za vsakega?« sem pomislila. In sem pridigo spravila v srce in mirno, neobremenjeno živela

naprej. V zadnjem času večkrat srečam ljudi, ki mi izpovejo zgodbe o svojem ali o spreobrnjenju bližnjih. Ja, zagotovo lahko zatrdim, da Marija moli za vsakega krščenega.

Sin, ki že vozi avto, je nekega deževnega dne vzel moj avto. V njem je vedno pred vožnjo najprej pospravil rožni venec na vzratnem ogledalu in magnetno nalepko iz Medžugorja z Marijino podobo (na njej piše Regina della pace – prega per noi). Tistega dne pa je vse to pustil na svojem mestu. In se odpeljal. Pred šolo je našel krasno parkirno mesto čisto pred vrati in tam pustil avto ter šel v učilnico. Prav tako so naredili tudi drugi dijaki, ki so v šolo prišli z avtomobili.

Ker pa jih je bilo tisti dan kar veliko

takšnih, je zmanjkalo prostora za delavce šole. Tako je nekaj minut po pričetku pouka ravnatelj vstopil v četrti letnik in dejal, da morajo dijaki odmakniti avtomobile. Navedel je registrske tablice »spornih« avtomobilov. Moj sin je mirno čakal do konca, ravnatelj je naštel vse avtomobile dijakov – razen njegovega. Ko je zaključil, je ravnatelj dejal: »Takoj vsi naštetni umaknite avte, sicer bomo poklicali pajka.« Naš avto ni bil niti omenjen, ne prej ne potem.

Ko se je sin vrnil domov, mi je prav v dramskem slogu opisal celotno dogajanje. Že ob poslušanju sem začutila Marijino bližino in njen vedri nasmešek. Na koncu pripovedi pa je sin, z nebeškim nasmeškom na obrazu, izjavil: »Mami, to je od Marije. Verjetno ravnatelj niti pomislil ni, da bi kdo od dijakov imel avto z rožnim vencem in Marijino

nalepko.« In še dodal: »Marija vse zrihta, tudi parkirni prostor.« Od takrat ni nikoli več vzel iz avta nobenega Marijinega znamenja.

Blaženo hvaležna sem, da se Marija nikoli ne odmakne od svoji otrok, ampak nas vztrajno spremlja in ljubi v vseh naših obdobjih, v vseh fazah učenja in spoznavanja, in to kljub naši svojeglavosti, nenehnemu upiranju in zavrnitvam.

Marija ljubi svoje otroke in jih vodi in varuje s svojo ljubeznijo. Poskrbi, da doživimo trenutke vznesenosti in se nam da prepoznati. Ob njej začutimo, da nič ni samo po sebi umevno, pa tudi to, da ona nikogar od nas ne zapusti, temveč nam »ureja okoliščine«, v katerih se lahko še močnejše duhovno odpremo in osvežimo našo vero.

Andreja Marinšek

VIDKINJA MARIJA PAVLOVIĆ LUNETTI ZA SLOVENCE

Na Exodus TV je bil na sveti večer obsežen intervju z Marijo Pavlović Lunetti, ki ga je vodil Frenk Muzek (prevod Dragica Čepar). Zaradi njegove bogate vsebine, ki v nekaterih delih še posebej nagovarja nas, Slovence, smo zaprosili Exodus TV za dovoljenje za objavo. Zelo prijazno so nam to dovolili in tako je danes pred nami prvi od odlomkov. Exodus TV se iz srca zahvaljujemo za to sodelovanje.

Frenk: Draga Marija, ti si z našo Slovenijo povezana že od začetka prikazovanj preko romarjev, ki so prihajali v Medžugorje. Leta 2001 in 2004 si obiskala Slovenijo, bila si v Stični. Tam ti je Marija dala posebno sporočilo, ki je velika spodbuda vsem v Sloveniji, da se posvetijo Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Med videnjem v stiški baziliki si

Mariji na poseben način priporočila vernike, ki so ravno kar obnovili posvetitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Marija ti je tedaj nepričakovano dala naslednje sporočilo: »Tega ne boste obžalovali ne vi, ne vaši otroci, ne vaših otrok otroci.« Tako pomembna je posvetitev! Ti je Marija večkrat govorila o posvetitvi Jezusovem in Marijinemu Srcu?

Marija: Da, to je bilo res čudovito presenečenje in čudovita molitev in čudovit dan, ki se ga spominjam z velikim veseljem, vsa moja družina je bila prisotna. Ta dan posvetitve Jezusovemu in Marijinemu Srcu je bil res triumf v slovenskih srcih, v slovenskem narodu in državi. Mi smo Marijinem in Jezusovem Srcu posvetili vse prisotne, njihove družine, vse ljudi, pravzaprav vso

Slovenijo. Vedno, ko se tega spomnim, zaznam v svojem srcu posebno veselje. In ko je Marija dala to sporočilo, sem bila zelo vesela. Mislim, da je vedno, ko Marija nekaj reče, v tem globok pomen. In tisto sporočilo bo ostalo globoko v srcih ne le te generacije, ampak tudi prihodnjih. Kajti vem, da je veliko ljudi, ki so se tisti dan posvetili pred Marijo, imelo srca in oči polne solz zaradi veselja. In to je lepo.

Frenk: Je pa še veliko ljudi pri nas v Sloveniji, ki še ne poznajo posvetitve. Zakaj je posvetitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu tako bistvena za naše življenje?

Marija: Posvetitev je proces, ko delamo na sebi, na našem odnosu z Marijo. To bi lahko primerjali s Kano Galilejsko, kjer je zmanjkalo vina. Danes, hvala Bogu, imamo veliko vina, nimamo pa vere. In zato je Marija z nami, da nas spodbuja, da nas kliče k veri. Naša posvetitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu je kot pečat, ki ga damo našemu življenju, da bodo naše roke, naše srce, naše misli po njej, v njej in da smo, kot pravi Marija, priče. Pričevalci s svojo molitvijo, če smo stari, če ne moremo delati; priče z našim delom, z našim pričevanjem – da smo aktivni v svoji veri, aktivni v svoji župniji, na svojem delovnem mestu, da smo tisti, ki zavestno govorimo o posvetitvi, o Bogu, Mariji, o izročitvi naših src, naših

življenj, naših družin njej.

Frenk: Kaj pomeni sporočilo, ki si ga prejela na začetku tega stoletja, da je hudič spuščen z verige in da naj se zato posvetimo Najsvetejšima Srcema?

Marija: To pomeni: »... pridite pod zaščito mojega Srca in v Srce mojega Sina Jezusa,« kot je rekla Marija. To pomeni: »Če ste blizu mene, ni strahu, če pa ste daleč od mene, ste kot bi bili v temi.« Od tam pa ne vemo, kaj nas lahko napade, uniči. Biti blizu Marijinega Srca pomeni biti blizu luči, blizu njene ljubezni ... Tedaj je naš pogled čistejši, širši, globlji, kajti v Marijinem Srcu ni teme ... Ona je rekla »da« s svojim življenjem, in ko mi rečemo »da« s svojim življenjem, tedaj naše pričevanje ni le naše, ampak je po

Jezusovem in Marijinem Srcu veliko močnejše za vse naše bližnje; takrat mi postajamo Marijina ljubezen, nežnost. Podobno je z vero: globoka Marijina vera bo zavladata v naših srcih in bo postala studenec za veliko duš. Studenec, ki privre na dan v puščavi, stori, da puščava ozeleni in zacveti v različnih barvah. Tako je tudi v našem življenju.

Frenk: Kako ti doživljaš Marijino vlogo, ko jo ob njenem prikazanju prosite za ozdravljenje neke osebe ali za neko drugo milost? Kakšen je Marijin odnos do Boga, kadar sprejema takšne prošnje? Kako reagira, ko jo prosite za neko milost?

Marija: Ona je srednica in večkrat reče: »Zahvalite se Bogu za mojo prisotnost tukaj med vami.« Ona je v intimnem odnosu z Bogom (večkrat rečem, da Bog ne zmore Mariji reči ne). Istočasno se obrača k nam, nas spodbuja in kliče, naj vsak dan poglobljamo zaupanje v Boga. Ona zaupa, da ima vse, kar živimo, tudi naša bolezen, smisel; ona pravi: »Jaz molim pred svojim Sinom za vas.« Mi smo v njenih očeh pomembni, dragoceni, ona pa pravi, da je vsak izmed nas zelo pomemben v načrtu, ki ga ima ona z nami, ki ga ima pravzaprav Bog z nami preko nje.

Frenk: V Medžugorje prihajamo ljudje z vseh koncev sveta, ki iščemo odgovore na svoja življenjska vprašanja in rešitve za vse svoje probleme. Ali se tu res dobijo vsi

odgovori?

Marija: Zagotovo. To je Bog. Če odkrijemo Boga, se vračamo zadovoljni. Zato vedno pravim: ko pridete v Medžugorje, izkoristite ta čas, kajti če imate Boga, imate rešitev, če nimate Boga, nimate rešitve, ampak ste ujeti v zaprti krog svojih problemov. Če pa imate Boga, bo vaše življenje imelo smisel. Zato, kot pravi Marija, vrnite se k Bogu, vrnite se k molitvi.

Frenk: Moramo se dotakniti tudi naše Cerkve, ki ima bistveno vlogo, ki ji jo je dal Jezus, ki jo je ustanovil. Toda mnogi kristjani se zadnje čase pohujšujejo nad grehi znotraj Cerkve in nad novostmi, ki jih je uvedel papež Frančišek. Si se morda o tem pogovarjala z Marijo?

Marija: Mi vedno pravimo, da je

velika milost, kar smo mi doživljali od samega začetka. Marija se je prikazala na Hribu prikazovanj, toda tukaj je bil komunizem, začeli so nas preganjati in mi smo jo vprašali, kaj nam je storiti. In Marija nam je rekla: pojdite v cerkev, tam boste zaščiteni. Seveda, mi se večkrat osredotočamo predvsem na negativne stvari, tiste, ki niso dobre, pozabljamo pa svete in lepe stvari. Od samega začetka vemo, da je Cerkev velika grešnica in hkrati

velika svetnica. Mi smo tisti, ki se odločimo, za greh ali za svetost, toda vsi smo poklicani k svetosti, kot pravi Marija. Zato mislim, da nam ni treba delati stvari, ki jih ne moremo razumeti, lahko pa molimo in k temu nas kliče Marija.

Foto:

<https://www.youtube.com/>

<http://www.medjugorje.si/arhiv/sticna/2004/>

LETNO SPOROČILO KRALJICE MIRU VIDCU JAKOVU

Videc Jakov Čolo je imel vsakodnevna prikazanja nebeške Gospe od 25. 6. 1981 do 12. 9. 1998, ko mu obljubila, da se mu bo poslej prikazala enkrat letno, na božič. 25. decembra 2019 se je videnje pričelo ob 14.25 in je trajalo 9 minut. Jakov je prejel sledeče sporočilo:

»Dragi otroci, danes, na ta milostni dan, vas na poseben način kličem, da odprete svoja srca in prosite Jezusa, da utrdi vašo vero. Otroci, po molitvi s srcem, veri in delih boste spoznali, kaj pomeni živeti iskreno krščansko življenje. Pogosto, otroci, vaše življenje prevzamejo tema, bolečina in križi. Ne omahujte v veri in ne sprašujte zakaj, ker mislite, da ste

sami in zapuščeni, temveč odprite svoja srca, molite in trdno verujte in tedaj bo vaše srce občutilo Božjo bližino in da vas Bog nikoli ne zapušča in da je v vsakem trenutku ob vas. Po molitvi in veri bo Bog odgovoril na vsak vaš zakaj in bo vsako vašo bolečino, temo in križ spremenil v svetlobo.

Hvala vam.«

Foto vir:

<https://www.medjugorjetuttiigiorni.com>

Januar-februar 2020

29

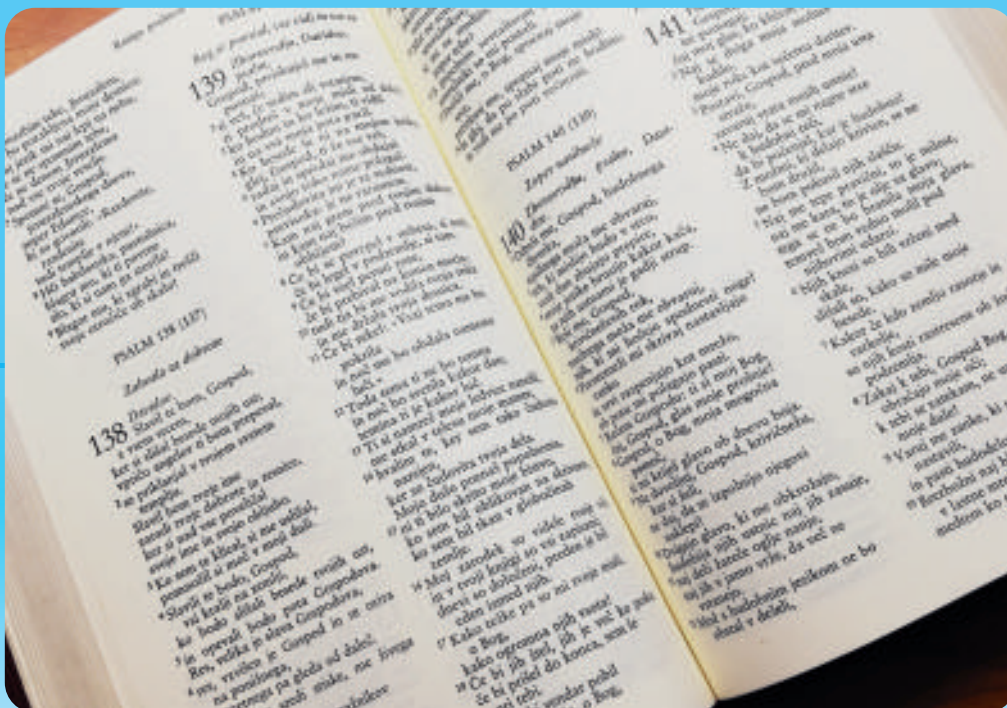
PRIBLIŽAJ MI BESEDO

Jezus, ti si Očetova Beseda, rojen si pred večnimi časi,
da bi izrekel vse, kar želi Oče povedati človeštvu
in da bi ga s svojo žrtvijo vodil k izpolnitvi.

Učlovečil si se na svet in živel
življenje preprostega človeka.

Toda tvoje misli, besede in dejanja so bile podoba
ter merilo novega življenja v Svetem Duhu.

Tako kot nekdanj v Palestini se tudi danes sliši tvoja beseda,
je kakor kašipot pri odločitvah v življenju,
kot rešilna lestev v stiskah, kot žarek upanja
in ogenj poguma za spreobrnjenje vsega, kar je zastalo.

Pogosto se ravnam po človeški kratki pameti
in iščem hitre rešitve, želim se izogniti naporom,
pa se najdem v kleščah nemoči, zaplezam se,
se zaprem in žalostno čakam, kdaj bo prišla
tvoja beseda, ki me bo premaknila.

Morda bo tiha in nežna potrkala
sredi noči ali v skritem kotu svetišča,
morda bo silovito udarila
po kakšen padcu, srečanju, življenjski okoliščini?

Tako bom prinesel pred tebe svojo hvaležnost in zaupanje.

Položil bom revščino dolgih dni,
praznino čakanja, brezčutnost,
pa tudi hrepenenje, veselje, željo po izhodu.
Vem, Gospod, da bom našel prostor v Tvojem srcu,
da me boš sprejel in usmiljeno objel.
V tem dejanju bodo vse besede in spodbude,
da me ne bo več strah.

Marija, ti si odprla svoje srce, da je bilo pripravljeno
sprejeti večno Očetovo Besedo, ki se je utelesila
v Jezusu, tvojem in Božjem Sinu.

Prihajaj v naš nemirni čas in
prinašaj utrujenemu človeštvu učlovečeno Besedo,
da bo kazala pot iz nemočnih naporov.

Tako bo Jezus v svojem Duhu dopolnil to,
kar je začel v mojem in tvojem srcu.
Marija, približaj Jezusa, Besedo, da bo središče
mojih misli, besed in dejanj.

Primož Krečič

POROMALI SMO

KRIŽEVAC MALO DRUGAČE ... IN DRUGI SPOMINI

V preteklem septembru sem se udeležil tridnevnega romanja v Medžugorje s skupino molivcev preнове v Duhu. Pod duhovnim vodstvom p. Mirana Špeliča je bilo to romanje enkratno doživetje, polno močnih trenutkov in Božjih dotikov. Spali smo v veliki hiši pod Križevcem. Zato je bila odločitev, da se odpravimo na križev pot ob petih zjutraj na mestu. Jasno je bilo povedano, da gre vsak na lastno odgovornost, kajti takrat (21. september) je bila zunaj še trdna tema. Kdor je šel, je moral imeti ročno ali naglavno svetilko in drugo primerno opremo. Od celotne skupine se nas je zbralo presenetljivo veliko, dve tretjini.

Pred hišo, kjer običajno vse skupine začenjajo moliti, smo iz Križevega pota, ki ga je napisal p. Andraž Arko prebrali začetno razmišljanje. Sledila je prva desетка veselega dela rožnega

venca, saj smo mislili, da bomo, tako kot po navadi, do vrha zmolili ravno njegove tri dele. Pa nas je p. Miran opozori, da to ne gre ..., da je bolj prav, če zmolimo vsako desetko po »namenu« postaje križevega pota. Tako nismo nadaljevali s »ki si ga Devica v obiskovanju Elizabete nosila«, ampak z »Jezus pade prvič pod križem«.

Toda po začetnem zagonu so se na skalni poti začele težave. Bila je trdna tema. Tudi Luna ni svetila, je pa bil izrazito lep Orion. Ker je moja svetilka slabo svetila, nisem dobro videl pod nogami in začelo me je kar pošteno zanašati po skalovju. Ko bi skoraj padel, sem se opomnil: »Frane, kaj pa je s teboj? Zakaj nimaš pohodnih palic?!« »Sveti križ Božji! Pa saj sem že tolikokrat prehodil to pot, da bi jo moral znati na pamet,« so me spreletavale misli. Opomin p. Mirana je bil kot naročen: »Hodimo

počasi, držimo se skupaj! Med hojo zmolimo pol desetke, drugo polovico pa pred vsako postajo!»

Mene pa je še kar zanašalo ... »Eh, pa si res starejši!» sem si rekel, »pomoč bo potrebna ...« Spomnil sem se na pokojnega p. Slavka Barbariča, s katerim sem na mednarodnem križevem potu večkrat nosil prvi zvočnik. Ampak takrat sem bil mlajši, močnejši ..., pa še podnevi smo hodili ... molil sem, glasno in zares iz srca. Oprijemal sem se gladkih drevesc ob poti, ki so mi bila opora in reševalni oprijem ...

Pri deseti postaji se je začelo daniti, tako da luči niso bile več potrebne. Pot pa je bila še vedno naporna, da se je hrbet znojil. Ko smo prispeli pod križ, se je ravno začela svetliti čudovita jutranja zarja. P. Miran nas je povabil, da naredimo velik krog. Iz svojega nahrbtnika je izvlekel velik hlebec kruha: »Sam sem ga zamesil in spekel že v Ljubljani!« Blagoslovil ga je, prav tako tudi nas in hleb poslal med nas, tako da si ga je vsak odlomil svoj košček. Za kruhom je šel okrog še kozarec marmelade, narejene v samostanu našega duhovnega voditelja.

Zahvalo za ta »bratski obed« smo ponesli naravnost h križu, ob katerem smo imeli čas tudi za osebno molitev.

Vračali smo se po drugi, nič manj zahtevni poti. Živahno sem se pogovarjal s soromarkami – in glej ga

šmenta – spodrsnilo mi je. Kar dobro sem se opraskal po nogah, ko sem z rokami lovil ravnotežje, pa sem zagrabil trnovo vejo. Ta mi je za »spomin« pustila kar nekaj trnov (v dlani). Rekel sem si: »To mi je bilo opozorilo in opomin, naj tudi navzdol hodim zbran in z molitvijo na ustnicah.«

Drugih nevšečnosti ni bilo. Bogu hvala za to romanje, ki me že ves čas v spominu spremlja kot navdih za mnogo dobrega.

Frane Pavlovčič

Molitveno ozračje, kateheze, pričevanja, slavlne pesmi, svete maše, češčenje Najsvetejšega in križa, molitev rožnega venca ...

Ob vsem tem sem čutil, da je Bog blizu vsakemu izmed nas in je prišel, da nas odreši.

Ne gleda na naše zablode in stranpoti, če smo se vrnil v očetovo hišo.

Veliko sem spovedoval in pri tem doživljal milostne trenutke spoznanj, da Kristus nikogar ne zapusti ali zavrže, če mu zaupamo in če smo se pripravljene spreobrniti.

Pri večini spovedancev, predvsem mladih, sem opazil iskreno željo po svetem življenju...

pater Damjan Tikvič

Odločitev za romanje je vedno želja potovati bliže k Bogu in Mariji z molitvijo, v kateri je zbrana naša hvaležnost za podarjeno moč vere in so v njej skrite naše srčne prošnje in zahvale, ki segajo do nebes. Naši predniki so romali s svojimi molitvami na božja pota precej drugače od današnjih romarjev. Cilji romanja pa se do danes niso prav nič spremenili.

Romati je nekdam pomenilo vzeti romarsko palico, culo in skromno popotnico, tvegati ožuljene noge, mraz, pripeko in številne nevarnosti na dolgi poti.

Dandanes gremo na romanje z avtobusi, s skrbnimi vozniki in z dobrim duhovnim vodstvom. Tudi prenočišča niso več slamnata in lakote ne poznamo. Vseh nevarnosti in nevšečnosti na poti pa se vseeno ne da »zradirati«: lahko so to

neodgovorni vozniki, trume različnih ljudi, narodnosti in kultur, majhna nepozornost in prerivanje soromarja, ki na sveti kraj ne spada ... Zmoti nas tudi, če ne gre vse po pričakovanjih: če začne deževati, če je kakšna pomanjkljivost v prenočišču, pri hrani ... Dobri Bog in Marija pa se veselita množice iskrenih romarjev in ne opazita kakšnega godrnjanja.

Voditelji našega romanja pa so tudi tokrat uspeli z ljubeznijo speljati vse po vrsti. Omogočili so nam zbranost, da je v srcih lahko zaživela iskrena molitev, ki prinese mir in je luč vsakega romanja, ki nam kasneje sveti tudi doma.

Prepričana sem, da želimo vsi, ki smo bili tokrat na poti skupaj deležni zakladov Božjih milosti na priprošnji Marije takšno romanje še ponoviti.

Olga Kožuh

PRIČEVANJE

Foto vir: <https://fenix-magazin.de/>

VESPO ZAMENJAL ZA SAMOSTAN

Elvir Tabaković se je rodil 25. aprila 1986 v BiH, odraščal pa je v Osijeku, skupaj z dvema mlajšima sestrama. Mama je katoličanka, oče pa musliman, ki ne živi svoje vere. Elvir je pri šestih letih izjavil, da bo postal duhovnik. Ko je bil star 12 let, je na lastno pest prenehal hoditi k verouku in se oklical za ateista. Po končani gimnaziji je vpisal študij filma na Akademiji v Zagrebu. Že med študijem je začel delati kot fotoreporter za različne časopise in revije. Fotografiral in vozil je nove avtomobile, obiskoval dirke in avtomobilske sejme. Zanj je bila to sanjska služba. Prosti čas je zapolnjeval s svojo prvo ljubeznijo – vespo. V treh letih je z vespo po Evropi, Ameriki in Afriki prepotoval okrog 250.000 kilometrov. Obkrožen s širokim krogom

prijateljev in znancev se je ukvarjal z ekstremnimi športi in igral kitaro v punk rock skupini. V njegovem življenju se je ves čas veliko dogajalo. A vendar je bilo srce prazno in je hrepenelo po ljubezni. Nekaj mu je manjkalo, pa sam ni vedel kaj. Ubijala sta ga minljivost in spoznanje, da ima vse, s čimer se ukvarja, omejen rok trajanja. Da bi dosegel zanos, srečo in vznemirjenje, je vedno znova začel nove avanture. To je bilo iskanje notranje izpolnitve na napačnih krajih.

V vse večji praznini je v njegovo življenje vstopil Bog. Ker se ni zmozel odpovedati nekaterim grehom, si ni hotel priznati resnice, klica, za katerega je globoko v sebi vedel, da je namenjen prav njemu. Tako je živel življenje, ki je temeljilo na laži. Ko se je soočil z Resnico, se

Foto vir: <https://depo.ba>

je vse v njem zrušilo. Ni bil na dnu, niti ni bil obtežen s problemi, z brezizhodnim položajem ali z boleznijo. Vse je prišlo spontano. Najprej je občutil željo po duhovnosti in miru. Po neštetih vprašanjih v iskanju resnice, ga je Sveti Duh »slučajno« odvedel k pravim ljudem. Prelomnica v njegovem življenju je bil duhovni seminar pri Miju Baradi, laiku, ki pri gradnji Cerkve zelo intenzivno uporablja darove Svetega Duha.

Po različnih pričevanjih v letu 2011 je prejel milost vere. Elvir verjame, da se to ni dogajalo samo od sebe, ampak da je to bil sad molitve matere Danice, Mija Barade in vseh, ki molijo za duhovne poklice. Pod

vtisom te izkušnje se je, konec istega leta, odločil za romanje v Medžugorje. Tam je prvič po petnajstih letih opravil sveto spoved, po kateri je dejansko postal novi človek. Po spreobrnjenju in popolni izročitvi Božji volji je vsak dan molil in prosil Boga, naj mu pokaže, kakšno službo ima pripravljeno zanj. Tako mu je v tednu molitve za duhovne poklice, 27. aprila 2012, v baziliki Srca Jezusovega v Zagrebu med molitvijo po svetem obhajilu Bog oznanil: «Ustvaril sem te, da postaneš duhovnik.» To je bilo resnično privatno razodetje, ki ni bilo sad njegovega človeškega razmišljanja. Temu je sledil svobodni odgovor na Božji klic.

Pri odločitvi za duhovništvo mu je družina stala ob strani, nekateri znanci in prijatelji pa so ga hoteli odvrniti od tega. Spomni se komentarka nekega kolega, ki mu je dejal, da ni običajno, da fotografi postanejo duhovniki. Ko mu je Elvir odvrnil, da je bil sveti Peter samo navaden ribič, je kolega utihnil in zajokal.

Med iskanjem prave poti se je obrnil na samostan sv. Mihaela v Paringu (Nemčija), kjer domuje Red regularnih kanonikov sv. Avgušтина. Odločil se je, da bo tam preživel en mesec. Seveda menihi niso bili navdušeni nad tem, da bi kar sprejeli nekoga, ki se je ravno spreobrn timer. Vendar jim je Elvir v enem mesecu s

svojim življenjem dokazal, da misli resno, da je njegova želja resnično močna in da je to Božji klic. V tem času je začutil, da spada tja, zato se je novembra 2012 vrnil in ostal tam. Maja 2014 je izrekel prve redovne zaobljube uboštva, pokorščine in čistosti, trenutno pa študira v Rimu.

Nekaj misli Elvira Tabakovića:

- Molite za nove duhovne poklice, ker je vredno!
- Ne bodimo hinavci, ki z usti izpovedujejo krščanstvo, a živijo kot

pogani. Bodite sveti, ker je svetost edini normalni način življenja.

- Ne plavajte s tokom. Ne bodite večina. Bodite svetniki!

- V samostanu se ne počutim nič bolj osamljenega, kot sem se počutil prej.

- Odhod v samostan ne sme biti beg od stvarnosti; ne oditi v samostan ne sme biti beg od Božjega klica.

- Zares se lahko prepoznam v izreku sv. Avguština: "Nemirno je naše srce, dokler se ne umiri v Tebi."

Prevod in priredba: A. S.

Viri:

<https://poskok.info/>

<https://fenix-magazin.de/>

<http://www.laudato.hr/>

<https://www.jutarnji.hr/>

<https://www.youtube.com/watch?v=a3NHMVg3P6I>

<https://www.youtube.com/watch?v=BsSGdnfrZvc>

<https://www.youtube.com/watch?v=BsSGdnfrZvc>

INTERVJU 2. del

JELENA BURAZER

Vstajam že ob 5. uri zjutraj, ker so tiha jutra z Bogom neprecenljiva, so temelj za ves moj dan. Preberem svetopisemske odlomke dneva, kaj malega napišem, molim in prijateljujem z Gospodom.

To je tudi priprava na sveto mašo, h kateri greva z možem vsako jutro, da postaviva temelj za ves dan. Karkoli se potem zgodi, je lažje sprejeti, ker nosiš z Bogom, Bog pa ima pravo besedo in rešitev za vsako situacijo.

Enkrat čez dan družina zmoli rožni venec (zraven beremo Marijina sporočila, razmišljamo), okoli 15. ure zmolimo rožni venec Božjega usmiljenja, zvečer pa »rožni venec zmage« (op. ur.: rožni venec in litanije predragocene Kristusove krvi) in zaščitne molitve. Vsak dan se v varstvo izročimo Marijinemu brezmadežnemu srcu in molimo k svetim angelom. Beremo duhovno literaturo, izmenjujemo duhovna izkustva in pričujemo, kako dober je Gospod. Sedaj ne delamo več toliko kot prej, ampak več molimo, z dobrimi deli do bližnjih pa želimo Gospodu vsaj malo povrniti množino dobrega, ki ga On dela za nas.

Lahko rečem, da moje notranje razpoloženje ni odvisno od zunanjih dejavnikov, saj me varuje mir, ki

prihaja od Boga. Tesnoba in skrbi so bolezen današnjega časa, Jezus pa je najboljši zdravnik zanje. Toplo priporočam!

Ali dovolj molimo? Rekla bi, da ne molimo niti dovolj niti dobro. Večinoma prosimo, in ko dobimo, nemo ... Trgujemo z Bogom, a to počnemo slabo, ker nam Bog daje Sebe, torej Vse, mi pa Njemu drobtinice ...

Opazili smo, da precej pišeš za revijo Glasnik mira. Kaj te navdihuje pri tem delu?

Iskreno rečeno, ne pišem toliko, kolikor bi mogoče morala in kolikor je vsebin, ki se ponujajo. Do sedaj sem pisala o ljudeh, za katere se mi je zdelo primerno, da jih predstavim javnosti.

Prvi tukaj so prostovoljci Gorske reševalne službe, ki si zelo prizadevajo pomagati romarjem. Kljub pomanjkljivi opremi (ki jo neredko sami kupijo!) so zelo vztrajni. Oni so vidni sad Medžugorja, ker so se odzvali Marijinemu povabilu k služenju z ljubeznijo. Meni so pomagali, ko sem si na veliki petek na Križevcu zlomila nogo. Zapis sem pripravila tudi zato, da bi se jim kako pomagalo do potrebne opreme.

Pomembno se mi je zdelo tudi pričevanje Boža Belinića, zagrebškega župnika. Duhovniški poklic je prejel v Medžugorju, vsako župnijo, v kateri je služboval, pa je posvetil Marijinemu brezmadežnemu srcu – tako kot je Marija želela že v Fatimi in zdaj v Medžugorju. Lepo bi bilo, če bi vsi župniki temu sledili.

Želim pisati tudi o Slovencih, vernih medžugorskih romarjih, ki ste med vojno znatno pomagali prebivalcem

BiH, pa so o tem zelo malo ve. S tem se vam želim zahvaliti.

Kako pa si takrat, ko si bila naša gostja na 5. Marijinem dnevu, doživela Slovenijo in Slovence?

Vaša gostja sem bila »slučajno«, čeprav v naključja ne verjamem. Povsem nenačrtovano sem vskočila namesto gosta, ki je odpovedal. Priznam, da sem bila kar v skrbeh, ker še nikoli dotlej nisem javno govorila o svojem zasebnem življenju. Če dodam še predsodke, ki jih ima ves jug o vas, Slovencih, da ste namreč hladni ljudje, so bile moje težave res velike. Kljub vsemu me je nekaj vleklo k vam in ni mi žal, da sem prišla.

Silno tremo pred »nastopom« sem premagala z molitvijo v prekrasni cerkvi, čisto sama, moj Bog in jaz. Morali bi videti, kako zelo sem ga tisto jutro slavila. Preostanek treme sta »odnesli« dve redovnici, s. Brigita in s. Snežna, angela varuha, ki mi ju je poslal sam Bog, in seveda vsi ljudje v cerkvi, ki so mi prisluhnili in pokazali veliko empatijo do mene in mojega moža. Gostoljubnost domačega župnika in ljubeznivost ljudi (nekateri so postali naši prijatelji) sta pripomogli, da je to moje pričevanje postalo moj izhod iz težke preteklosti in osvoboditev od bremen, ki mi jih je pustila. Zame je bilo pomembno, da sem pričevala v prijateljskem ozračju, ki ste ga za nas ustvarili prav vi. Možja se je globoko

dotaknilo to, da so na koncu ljudje prišli tudi k njemu in mu prijateljsko stiskali roko. Tudi zanj je bilo to osvobajajoče. Po pozornosti, ki ste nama jo namenili, po načinu, kako ste se vživeli v najino zgodbo, nama je bilo dano spoznati, da je najino trpljenje imelo smisel. Mogoče bom o tem, kako sva z Božjo pomočjo rešila najino »potapljaajočo se ladjo«, napisala knjigo. To je zelo pomembna tema.

Kakšni pa so tvoji načrti za prihodnost? Te je v zvezi z njo česa strah?

Dokler sem hotela imeti sama nadzor nad svojim življenjem, sem se vsega bala. Utemeljeno, saj je naše življenje za nas prevelik »zalogaj«, brez Vsemogočnega, Vsevidnega in Vsevednega smo izgubljeni. Ko pa spoznamo, da je vse v Božjih rokah,

da je sovražnik že premagan in da je zmagovalec Bog, ki nas je ustvaril in se za nas pustil križati, nam ne preostane drugega, kot da sprejmemo Zmagovalca – tako, da izpolnjujemo Njegove zapovedi. Če si ob Zmagovalcu, prostora za strah ni.

Moja edini načrt je dopustiti Gospodu, da se proslavlja z mojim življenjem.

Jelena, hvala za vse, kar si nam povedala. Naj te še naprej spremlja Božji blagoslov, Marija pa naj te skrbno čuva.

Hvala tudi vam za ljubeznivost in pozornost. Naj vas vse čuvata Bog in medžugorska Mati. Ostanimo močno povezani v Kristusu – po Njegovi Materi.

Pripravili Petra in Mirjam

MLADINSKI FESTIVAL (MLADIFEST) V SLOVENIJI **Murska Sobota, 15. - 17. maj 2020**

S teboj, Mati Marija

Začetek v petek s sveto mašo ob 19.00, sklep v nedeljo s sveto mašo ob 13.00, vmes ves čas teče program z domačimi in s tujimi gosti.

Prenočišče bo organizirano po športnih dvoranah in župniščih. Zaradi lažje organizacije so zaželeno predhodne prijave župnij in skupin do 15. aprila 2020.

Dogajanje bo možno spremljati na FB, Instagramu in spletni strani škofije Murska Sobota.

Informacije: Aljaž Baša, kaplan v Murski Soboti, tel 070/455-811.

RAZMIŠLJANJE

BOŽJA PODOBA V NAS ...

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinem sporočilu 2. novembra 2019

*Moj ljubljeni Sin je vedno molil in slavil nebeškega Očeta. Jezus je čutil potrebo **biti eno z Očetom**, in je to storil prek molitve – pogovora z Ljubljenim. Molil je pred velikimi odločitvami: preden je izbral apostole, pred svojim trpljenjem ... Ko je slavil nebeškega Očeta, mu je bil popolnoma poslušen in je naredil vse, kar mu je naročil nebeški Oče. Celo Božji Sin je potreboval molitev! Koliko bolj jo potrebujemo mi!*

Vedno mu je vse govoril in Njegovi volji zaupal. Zaupati pomeni imeti vero, da Bog hoče naše dobro, in se popolnoma predati Božjemu načrtu za nas, ki je najboljši in je načrt svetosti in sreče. Sreča po Božje pa ni sreča, ki nam jo ponuja svet ... Izvrševati Njegovo voljo pomeni

*priključiti se na **našo resnično identiteto**, ki je **tista, ki jo je imel Bog v svojem Srcu, ko nas je ustvaril**. Ko dopustimo, da Bog vodi naše življenje, postopoma postajamo to, kar dejansko smo – popoln človek, ki ga je Bog hotel ustvariti v nas.*

*Tako bi morali tudi vi storiti, otroci moji, ker nebeški Oče vedno posluša svoje otroke. Čeprav se včasih zdi, da nas Oče ne posluša, nam naša Mati pove, da nebeški **Oče vedno posluša** svoje otroke! Oče ve, kaj je dobro za nas, našo okolico, družino, svet. Potem ko nas je poslušal, ohranja naše prošnje v svojih mislih, da bi **ob pravem času in na za nas najboljši način odgovoril nanje**. Ko prosimo Očeta, Mu povejmo tudi vse drugo: svoje želje, voljo, pričakovanja,*

načrte. Če naše želje niso v popolni skladnosti z Njegovimi, **je vedno pripravljen, da nas navdihne z Njegovo željo.**

Eno srce v enem srcu, ljubezen, luč in življenje. Devica nagovarja, da ponovno najdemo – **Božje Srce.**

Nebeški Oče se je daroval po enem človeškem obrazu, ta obraz pa je obraz mojega Sina. Ustvarjeni smo po Božji podobi. Vsi smo podobni Jezusu, prek Jezusa pa Očetu. V nas je izjemna lepota, ki pa je skrita zaradi grehov, a v svojem bistvu smo še vedno podobni Bogu. Marija v nas preko Sina vidi Božjo podobo. **Ne pozabite na Božjo podobo, ki jo nosite v svojem srcu.** Da bi se ta lepota, ki je v nas, razvila, razcvetela in pokazala v vsej svoji veličastnosti, se pogosto spovedujmo.

Vi, apostoli moje ljubezni, vi bi morali vedno nositi obraz mojega Sina v svojih srcih in svojih mislih. **Vsakega izmed nas je želela Božja volja** in zato k sodelovanju povabila očeta in mamo. Biti mama/oče je izjemno služenje. Ko je vidkinja Ivanka pričakovala prvega otroka, ji je Marija nekaj dni pred porodom rekla: »Zahvaljujem se ti, da daješ svoje življenje za novo življenje!« Nosimo in negujemo v sebi to bistveno podobo! So ljudje, ki so tako dobri, da kar izžarevajo to Božjo podobo. Po čistosti pogleda prepoznaš nekoga, ki je povezan z

Bogom. To je lepota, ki ne potrebuje perfektnih potez, je lepota, ki žari. Da bi to dosegli, je treba moliti – lahko tudi kratke molitve. Poznam nekoga, ki je bil operiran pod anestezijo. Na operacijski mizi so njegove ustnice ponavljale: Jezus, Jezus, Jezus ... Bil je tako napolnjen s to molitvijo, da jo je ponavljal še med operacijo.

Vi bi morali vedno misliti na Njegovo ljubezen in Njegovo žrtev. Ko mislimo na Njegovo ljubezen, smo izpolnjeni, ker na zemlji ni nikogar, ki bi nas tako ljubil, kot nas ljubi On. Človeška ljubezen je lepa, saj jo je ustvaril Stvarnik. Je pa potrebno, da se ta človeška ljubezen preobrazi v božansko ljubezen, ki traja in je veliko bolj **usmerjena k dobremu za drugega** kot pa zase. Veliko mladih ni nikoli spoznalo, kdo so, od kod prihajajo, kaj je cilj njihovega življenja in kako priti do tja. Niti niso spoznali, da imajo dušo. Ukvarjajo se le z zemeljskim življenjem. Današnji mladi so **mučenci potrošniške družbe.** Mučenci notranje praznine. Med mašo je treba res darovati njihovo trpljenje, njihovo agonijo. Agonijo sobotnega večera (število samomorov ob sobotah zvečer je zelo veliko). **Marija nas zdravi s tem sporočilom, ko nam pove, da bi morali vedno misliti na Njegovo ljubezen in Njegovo žrtev.** Ko mislimo na Njegovo žrtev, svoje trpljenje zedinimo z Njegovim, da postane rodovitno.

Morali bi moliti, ... tako boste pomagali vsem, ki ne poznajo mojega Sina in Njegove ljubezni.

Če želite, da bi se kdo spreobrn timer, **molite**. Molite, dokler molitev ne postane veselje za vas. Velika skrivnost je **občestvo svetnikov**. Sama sem se pred leti začela spreobračati (in se še nisem nehala) in vem, da je bila vzrok temu molitev mojih staršev in nekaterih oseb, kot je **Marta Robin**. Pomagali so mi, da sem se odvrnila od slabih poti (astrologija, prerokovanje), kar mi je skoraj uničilo življenje. **Občestvo svetnikov** je, da molimo iz vsega svojega srca in da se to koga dotakne. Tudi vi ne veste, koga se je dotaknila vaša molitev. Ko molite in slavite Jezusa, ves svet pri tem raste, je blagoslovljen po tej molitvi. Če pa ostajate v grehu, celotni svet pada. To

je **občestvo svetnikov**.

Otroci moji, berite knjigo evangelija, to je vedno nekaj novega. Vsakič, ko beremo evangelij, **pride nova luč v nas**, ker je Božja beseda življenje, svetloba, ki vstopa v nas. Imejte Sveto pismo vedno odprto **in ga berite**. Tako boste hranili svojo dušo. *Kajti to je tisto, kar vas veže z mojim Sinom, ki je rojen, da prinese besede življenja vsem mojim otrokom in da se žrtvuje za vse.* Devica pravi, da so v evangeliju vsi odgovori. To ne pomeni, da bodo napotki čisto direktni. Evangelij je Božja svetloba, ki vstopa v vaše srce, navdihuje vaše misli in usmerja k tistemu, kar je Bogu všeč in dobro za vas. Če to reče Devica, to drži, **kajti ona vedno govori resnico!**

Apostoli moje ljubezni (trikrat nas tako pokliče, in želi, **da bi to res**

postali), ki vas nosi ljubezen do mojega Sina, prinesite ljubezen in mir vsem svojim bratom. Kakor smo mi nošeni, tako naj nosimo ljubezen vsem svojim bratom. Ljubezen in mir. *Nikogar ne sodite*, nikogar, niti najhujših kriminalcev! *Po ljubezni do mojega Sina ljubite vsakega*. To pa pomeni, **da je treba delati – skupaj s Svetim Duhom**, da to dosežemo. Če imate v bližini koga, ki dela zlo, ali ga boste lahko ljubili z enako ljubeznijo, kot vas ljubi Jezus? Bog bo videl vašo dobro voljo in bo pomagal.... Pri ljubezni do nekoga, ki nam dela zlo, **ne gre za čustva**, gre za to, **da mu želimo dobro**. To je čista **dobrodelnost**, ki pokrije veliko grehov. Jezus je umrl tudi zanj. Če ljubite tega, ki vam dela škodo, s tem

skrbite tudi **za lastno dušo**. Lepšate jo in ta je tisto najdragocenejše, kar vam v resnici pripada. Lepo skrbite za svojo dušo! Izberite, da boste ljubili, izberite, da boste nenehno molili, izberite, da boste vedno mislili na Jezusa, da boste imeli stalno Njegovo podobo, Njegov obraz v svojih srcih in mislih, in izberite, da se boste pogovarjali z Očetom, da Mu boste povedali vse, kar delate, kot očetu, in da Mu boste prepuščali vso svojo voljo v popolnem zaupanju.

Hvala vam.

Pripravila: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.enfantsdemedjugorje.fr/medjugorje-direct-du-3-novembre-2/>

7. MARIJIN DAN: VELESOVO, 13. JUNIJ 2020

Ob medžugorski in velesovski Mariji bo tudi letos molitveno srečanje (z mašo in nagovorom gosta) po medžugorskem programu. Gost letošnjega Marijinega dne bo eden od najbolj znanih pridigarjev in voditeljev različnih seminarjev v Medžugorju, fra Ante Vučković.

Prisrčno vabljeni, da si že sedaj rezervirate čas, da bi se mogli srečanja udeležiti v čim večjem številu.

Vsak otrok si zasluži izobraževanje in dovolj hrane

Dragi prijatelji!

V preteklem letu smo z vašimi darovi zbrali in nakazali Marijinim obrokom 41.840 €, kar zadošča za en obrok na dan za celo šolsko leto za okoli 2500 otrok!

Skupno Marijini obroki prehranjujejo skoraj en milijon sedemsto tisoč otrok, in to v že 18 državah: Benin, Ekvador, Etiopija, Haiti, Indija, Južni Sudan, Kenija, Libanon, Liberija, Madagaskar (oktobra 2019 ja tem začelo prejemati dnevne obroke 10.790 otrok), Malavi, Mjanmar, Romunija, Sirija, Tajska, Uganda, Zambija, Zimbabve.

Obroki spodbujajo otroke, da raje hodijo v šolo, ter jim dajejo energijo, da se lažje učijo. To je mogoče le tako, da velikodušni dobrotniki darujejo, kar morejo: čas, denar, svoje spretnosti in sposobnosti, molitve. Zaradi drobnih dejanj ljubezni se približuje uresničitev sanj: da bi imel vsak otrok tam, kjer se šola, en dnevni obrok hrane.

Obratovalni stroški Marijinih

obrokov so še vedno najnižji, tako da je najmanj 93 % vsega zbranega denarja porabljenega za neposredno dobrotelost. Veliko ljudi v tej organizaciji dela brezplačno in brez povračila katerihkoli stroškov. Vseh prostovoljcev ne moremo niti prešteti, samo v Malaviju jih je več kot 80.000.

Kljub zelo zahtevni ekonomski situaciji in rastočim cenam v svetovnem merilu, Marijinim obrokom uspeva ohranjati stroške na najnižji možni ravni, čeprav je dejanska cena obroka tudi narastla in znaša danes 0,09 € za obrok ali **18,86 € za celotno šolsko leto.**

Iz srca se zahvaljujemo vsem, ki prispevate svoje darove. Zahvaljujemo se vam tudi za to, da nam zaupate, da ste odprtega srca za vse otroke, tudi za tiste, ki so nekje daleč in jih na tem svetu ne boste nikoli spoznali. Tudi oni so vredni, da živijo, saj so tudi oni Božji otroci.

Hvala vam, dragi dobrotniki!

Pripravila: Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X
IBAN SI56 61000-0020668137
SKLIC: **00 1983-2002**
NAMEN: **Marijini obroki**
KODA NAMENA: **CHAR**

ROMANJA

Od 14. do 16. februarja. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 16. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 15. do 16. februarja. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4. uri zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 16. februarja v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 21. do 23. februarja. Društvo prijateljev Medžugorja - Mir Slovenija organizira romanje v Medžugorje za vodiče, za duhovne spremljevalce romanj in druge. Odhod iz Ljubljane (izpred cerkve sv. Frančiška v Šiški) v petek, 21. februarja, ob 6.00, povratek v nedeljo, 23. februarja, pozno zvečer. Duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Prijave: Frane 040/306-692.

Od 13. do 15. marca. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 15. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 14. do 15. marca. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4.00 zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 15. marca v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 27. do 30. marca. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja. Povratek 30. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 28. do 29. marca. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4.00 zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 29. marca v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 17. do 19. aprila. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, prihod 19. aprila v poznih večernih urah. Romanje bo potekalo v zbranosti in tišini. Premišljevali bomo o Božjem usmiljenju. Prijave in informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 17. do 19. aprila. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 19. aprila zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 19. do 22. aprila. Odhod iz Škofje Loke, Kranja, Domžal, Ljubljane, nato pot proti Metliki in naprej. Duhovno vodstvo g. Vinko Podbevšek. Informacije in prijave: j.ahacic@siol.net ali Janez 031/390-490.

Od 30. aprila do 3. maja. Romanje za Gorenjsko (Jesenice, Begunje, Radovljica, Kranj, nato mimo Žužemberka do Vinice). Duhovno vodstvo zagotovljeno (p. Marjan Potočnik iz Vipavskega križa). Informacije in program: juri.bam@gmail.com ali Jurij 041/515-070.

11. MEDNARODNO ROMANJE DRUŽIN

Cena vključuje: prevoz, 2x nočitev, v soboto kosilo in v nedeljo zajtrk.

Prijave po območjih sprejemajo:

ROGATEC: Klementina Plavčak, 068/170-263

SEVNICA-NOVO MESTO:

Petra Marjetič, 031/483-957

Marjan Žvegljč, 031/698-459

MARIBOR: Klavdija Svet, 041/610-817

g. Francesco Bertolini, 051/328-924

KOPER: g. Rafko Klemenčič, 041/862-636

LJUBLJANA: Petra Černivec, 030/308-686

MIR – Odmev Medjugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

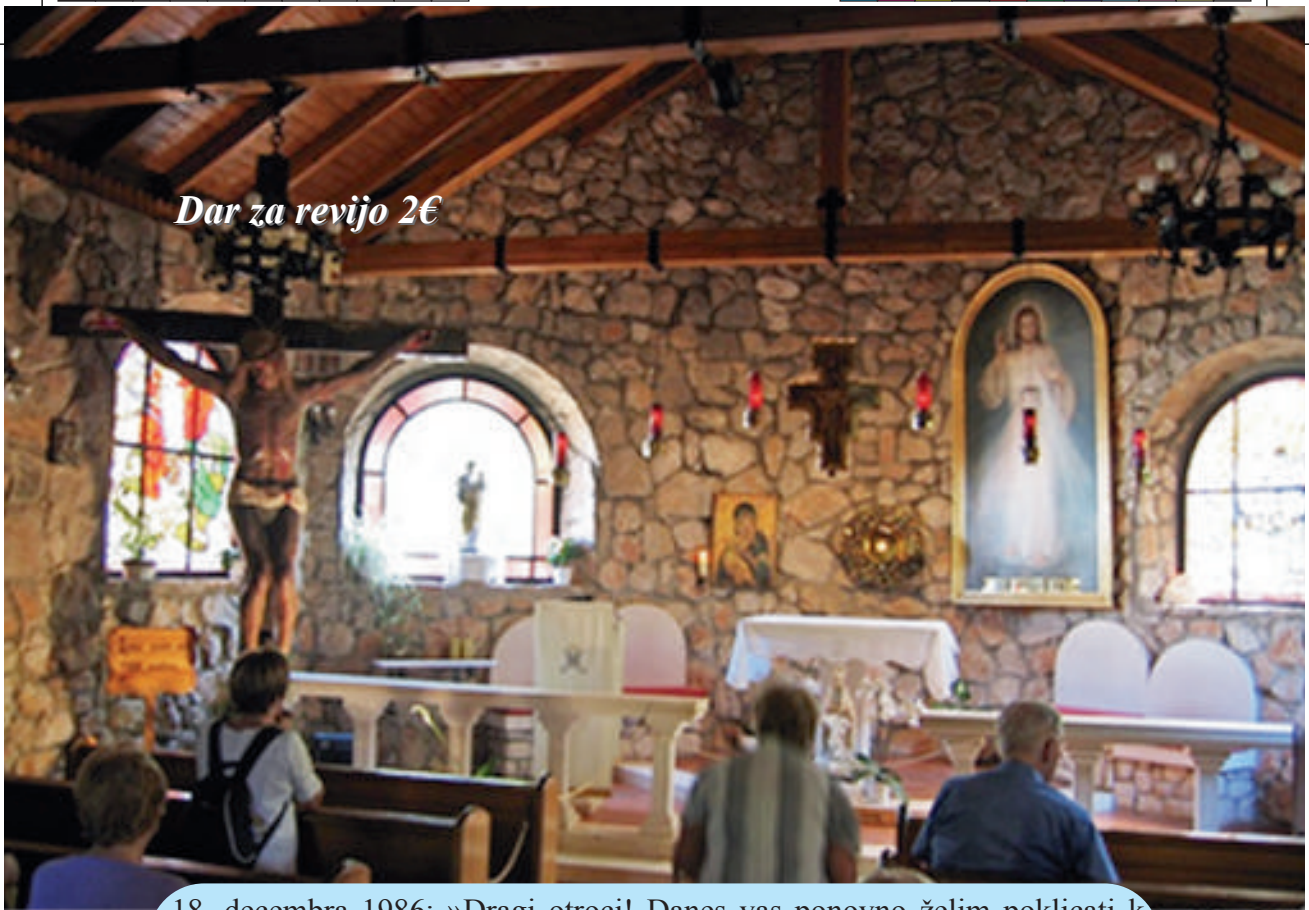
Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2019

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

18. decembra 1986: »Dragi otroci! Danes vas ponovno želim poklicati k molitvi. Ko molite, ste veliko lepši; kot cvetovi, ki razkrijejo vso lepoto v nepopisnih barvah, potem ko skopni sneg. Tako postanete tudi vi, dragi otroci, po opravljeni molitvi lepši in Bogu ljubši. Zato, dragi otroci, molite in odprite Gospodu svojo notranjost, da naredi iz vas prelep cvet za nebesa. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

